

P – avagy jelenetek egy vándorszínész életéből

Szinopszis:

„Aktorok és Publikum, csakis együtt Spektákulum”. Egy előadás arról, hogy milyen mélységei és igazságai vannak a shakespeare-i gondolatnak, miszerint „színház az egész világ, és színész benne minden férfi és nő.” Avagy lehet-e érvényesen beszélni olyan elvont fogalmakról, mint egyéni, alkotói és kollektív szabadság... Ilyen, és ehhez hasonló kérdéseken tépelődik – miközben persze, egyik kalandból a másikba keveredik – egy fiatal, ambiciózus vándorszínész, bizonyos Borostyán Sándor, aki később Petőfi néven aztán pályát váltott... Szerintünk meg nem...

Szereposztás, Stáb:

Pönögei Kis Pál, valamint Rónai- Borostyán- Petrovics- Petőfi Sándor, és P – Urszinyi Ádám

Mimi, Eszter – Fazekas Anna Dorottya

özv. Szabó Józsefné Zsófia, Kinga – Kovács Anna

Némethy Gyuri, Balázs – Ordasi Gábor

Szuper Károly, ifj. Nagy D. Attila – Boros Ádám

Öreg Petrovics, Becskerek Dénes, Árpi – Boda Tibor

Mindenes – Kovács Zoltán

Zenészek – Magasi Dalma, Nagy Kata, Illés Árpád

Mozgás – Raubinek Lili

Jelmez – Magyar Réka

Írta – Boda Tibor

Rendezte – Boda Tibor és Kovács Zoltán

I. SONG

Miközben a közönség beül, a Kuttyák Dala

I. Jelenet

Hamlet előadás után – Színpad mögött, a vármegyeházán

Vármegye háza udvara, rögtönzött színpad, szórványos taps, Sándor bebotorkál, leverten, csalódottan, egy darabig egyedül, taps elhalóban, társulati tagok jelmezben, sminkkel, kisvártatva be a térbe, a taps nem hal el teljesen

Zsófia – Ez egy vissza taps?

Gyuri – Ez egy vissza taps. Gyere Sanyikám.

Sándort leszámítva mindenki ismét a függöny mögé nyomakszik, Némethy Gyuri felkapja Sándorunkat és kirohan vele, amint kiérnek, taps elhal, társulati tagok be, átöltözés, smink leszedés

Zsófia – Ugyancsak kurta vissza taps.

Gyuri – Alig aggódjon csak, Zsófia drága. Megjárja. És nem füttyögtek közbe, mint a minap.

Zsófia – Jaj Gyurika, megint a magázódás, meg a félig teli kupa.

Károly – Rövid admiráció volt, de heves mint a nyári zápor.

Zsófia – Úgy gondolja, Károly?

Károly – Zsófia. Vágtató vesszőparipája ez kegyednek. A fontos csak az, mit éreztünk, midőn a szent deszkákon álltunk.

Sándor idegrángás jellegű mozdulatot tesz, rá szegeződnek a tekintetek

Zsófia – Azért az se mindegy mennyi a komenció. Mert szép dolog a jelmez, hogyne kérem. Csak közbe meg laskára rongyolódva leng rajtunk a köznapi kamásli.

Gyuri – Szent igaz. Egy sülledt garas, annyi sincs nálam, és meg kell mondjam, egy hete szolgavasra aggatott bográcscsal álmodom. Meg hogy mi rotyog benne.

Károly – Gyurikám. Édesem. Ne akadj már fenn minden részleten.

Zsófia – Ha már így rájuk a szót, én úgy vélem, a pauza után a Hamlet – Ophelia etűd, jól megtalálta a nagyérdeműt.

Mimi – Magam is így látom, egyre jobban konveniál nekem ez a personnage. Jaime Ophely...

Csönd. Tekintetek Mimin

Zsófia – Már hogy a szerep. Ophelia... Kényelmetes a francóz művésznőnek.

Gyuri – Nem tudom ki hogy van vele, de a mai után megfüröszténem a gyomrom, némi boritalban.

Zsófia – Mért, tegnap vajon mit csináltak az urak?

Gyuri – Hát ugye, Péntek: kisüsti volt serrel.

Károly – Nem kevéssel.

Zsófia – Rigolózus tematika. Hát ez?

Zsófia megtalálja a takarásba hajított virágcsokrot.

Gyuri – Ni. Az első bukéta a prömier óta.

Mimi – Markírun g van-e rajta?

Gyuri – A primadonna csokra, kié lenne másé?

Zsófia – Hát hogyne.

Gyuri – Kérdés csak az, kitől?

Mimi – Nincs rajta, ki küdte, csupán ez: „A Csillagszemű dívának, nem másnak, mint Opheliának”

Mimi kisasszony magából kivetkezve ugrabugrál, Sándort leszámítva mindenki őt nézi, Mimi észreveszi magát, Sándor valamely szélsőséges megnyilvánulása – pl. tál takonyként lecsúszik a székről – mindenki figyelmét magára vonja

Mimi – Sándor, ön állandóan inkommodálja magát.

Károly – Na mi van Sanyi gyerek, kiszöktek a felső várból?

Sándor – Dögönyegek sihednek mindenfele...

Zsófia – Parancsol, Sándorka?

Károly – Hadd trafikálok veled, kedves kolléga, Privátice... Ünnepe lesz lelkednek, ha a koporsómon ropod?

Sándor – Mit? Micsi-

Károly – Három végszót nem adtál meg, édesöcsém.

Sándor – Tudom én, hogy vétkem nem kicsi.

Károly – Te literátus vagy, igazam van?... Illenék, hogy a textust tiszteld jobban.

Sándor – Nem készakarva tettem. És a drámaköltész, az énnekem fundamentum.

Károly – Akkor?

Zsófia – Károly...

Károly – Zsófia drága, énnekem nem feladatom az aktorok inspiciálása, de ha engem valaki a hivatásomban-

Zsófia – Nem feladata Károly. Ezt speciel igen jól látja.

Gyuri – Józsi Bácsinak volt szokása mondani-

Zsófia – Kérlek Gyuri -

Gyuri – Csak ezt az egyet, pont idevág.

Zsófia – Én meg mindjárt odavágok.

Gyuri – „Aktorok és Publikum, csakis együtt Spektákulum”. Istennek legyen hála, ma megadatott mindkettő... Nincsen ezzel – kezicsókolom – már tényleg semmi teendő.

Károly – Helyes a bőgés Gyuribátya. Köpködjük meg a lábbelink, oszt nézzünk valami tisztességes-

Sándor – Engedelmet. Nem voltam ott fejben. Ezért szállt el a kotta. De elhihetik bebifláztam

tisztességgel, már igen régóta. Hogy a publikum rólam mit ítél, vagy hogy билет mennyi kelt, édes

mindegy nekem. Surbankó korom óta az experimentálás az életem. Nem ragadott el a firhang előtt

a szabadság madara. Ha így folytatom az aktorkodást, a lelkem kozmál oda. Értik ezt a nagyra

becsült kollégák? *(Mimihez)* Érti ezt kisasszony? ... *(Többiekhez)* Önök nekem egytől egyig Thália

vándor papjai, és nem akarhatom-

Károly – Akárhogy forgatod Sanyigyerek, három végszót nem adtál meg.

Sándor – Elég. A szekerebben leszek!

Zsófia – Sándorka...

Sándor – Volt szerencsém.

Sándor gyomoridegből kironygyol a térből. Csönd.

Károly – A szekerebben lesz.

Gyuri – Egy ekhószsekéren az egész társulat. Az is megadja magát egyhamar, ha új kereket nem kap.

Károly – Meg kell hagyni, jól deklamál az ebugadta ... Hogy a kora?

Zsófia – Huszadikat tölti az Úr ege alatt. Legalábbis így mondja.

Károly – Publikum előtt prezentált valaha?

Gyuri – Pohár savanya bor fölött azt mesélte minap, hogy a Nemzetibe volt két hónapot statiszta.

Károly – Hisz akkor ábrázatról ismernem kéne. Nincs még, hogy eljöttem abból a fertőből alig fél

éve. Neve sem rémlik ... Borostyán Sanyi. Amondó vagyok inkognitó ez, nem lehet igazi.

Gyuri – Az jócskán megeshet, mert a Nemzetibe még Rónai volt.

Károly – Te Gyuri. Egy igaz komám. Tedd szívedre kezed, s úgy mondd, hogy nem tót ez a gyerek.

Zsófia – Károly. De igazán.

Károly – Megbocsásson kérem Zsófia drága, de egyfajta passzióm énnekem, hogy tudjam kivel lépek fel nap-nap után a szent deszkákra.

Mimi – Na és ha tót? Mi van abban? Az is csak ember.

Károly – Erről én itt most nem fogok vitázni kegyeddel. Hisz a kisasszony úgyszólván nyugati. Nem tudhatja hát, hogy nekünk feszt itt van a nyakunkon valaki. Osztrák, talján, drák, rác, tatár-

Mimi – Koncipiólom véleményét Károly. Ám szüzséjét vitatni vagyok bátor. Előítéletessége nekem igen-igen zsenánt.

Károly – Zsenánt. Mit óhajt értésemre hozni hölgyem, eme ékes szóözönnel?

Mimi – Leginkább azt, hogy a továbbiakban erről nem vagyok hajlandó konverzálni önnel.

Károly – Ez esetben kiszdihand a hölgynek. Ellenben Zsófia ... Pártfogloltja ugyancsak rá van állva a versfabrikára, és szíve joga, hogyne ... Csakhogy a poézisek, egyre-másra, az Atheneumban kerülnek kiadásra.

Zsófia – Mire céloz ezzel, nagyra becsült uram?

Károly – Hölgyem, kérem ne gondolja, hogy csak magammal foglalkozom minduntalan. A kis poéta bontogatja szárnyát. Bravo! Hajrá! De ha kiröppen? A társulatnak úgymond földhöz koppintották a gyertyát. Így is szűkös a létszám, hát különben-

Gyuri – Pönögei Kis Pál.

Zsófia – Parancsolsz, Gyurika?

Gyuri – Az Atheneumban – így mesélte – e néven publikál.

Károly – Még egy pszeudonév ... Fasza. Hát van a társulatban bárkinek fogalma, hogy ez az akasztófacifrázó-tótatyafi-hőscincér, egyáltalán kicsoda?

Sándor indokolatlanul emelkedett hangulatban berobban a térbe. Mintha kicserélték volna

Sándor – Testvérek a színjátékban! Vagyok, mint zsombék, lápvidék közepén.

Csend

Sándor – Engedjék meg hát, hogy önnönmagam prókátora legyek én. Mint marék kabóca, minden szavuk úgy pörög fülemben. Reménytelen kázusunkról referálhatnék, de isten úgyse... el is felejtettem. Önöknél van helyem. Ez az én színházom, és ezt úgy hiszem, mint hogy egy az Isten... És közbe meg három.

Zsófia – Rossz pénz ön minékünk már ilyenkor, Sanyika. Elkezd beszélni, a bor meg folytatja.

Sándor – Nem vagyok belukácsolva. Édes, drága Zsófia. Nem ittam én, s nem is bírom az italt, a Gyuri is megmondhatja.

Gyuri – Tényleg nem bírja.

Sándor – Gondolatim önök előtt, mint kiragasztott plakát. Ha hazugságon kapnak, megrakhatnak, mint a korpába szart macskát. Arra vagyunk kárhoztatva, hogy szabadok legyünk, mint a tentakék óceán. (*Gyurinak*) Burokban én nem születtem, ám az évnek első napján. Spirituszban fűrésztöttek szüleim, mert gyöngé voltam és setét, mint éjszaka a kátrány(*Károlynak*) És igen. Petrovicseként láttam meg a napot, de állok itt kollégáim előtt, mint kanpáva büszkén, mert mostanság inkább: Borostyán vagyok! (*Mimine*) A borostyán az admiráció, mit megszerezni vágyok, és a kisasszonyt is jól tudom, erre hajtják álmok. Mákonyos kámfor minden léptünk. Így látom én az aktori pályát. E hivatás elhivatás. Rekvirálja lelkünk. (*Károlynak*) A Hamlet pedig szerep szerint, a szabadság maga. Félkegyelmű, vagy csak játssza, tán ő maga se tudja. Mint felhők a nyári égen, érzeményi jőnek, mennek. Majd fehéren, majd sötéten... De egy sem áll, egy sem pihen meg.

Csend

Gyuri – Derék dolog, Sanyikám. Isten neki fakereszt. (*Károlynak*) Hogy valaki egy szónoklatot így csípőből megereszt...

Sándor ív papírt vesz elő

Sándor – Igazából megírtam.

Csend

Gyuri – Józsi bácsi egyszer azt mondta: A színházban a szavak csak díszítmények, a mozgások kanavásán.

Csend

Károly – Hölgyeim. Alig habozzanak csak, ha úgy vélik, dolguk akad... Menj csak te is Gyuri bátya. Konverzálnék a kis Alexandrosszal... Időm nem sok, de bassza kánya.

Mindenki más kisvártatva ki.

II. Jelenet

Szuper Károly korrepetálja Sándorunkat

Károly – No. Sancika... Ez idáig nem keveredtünk mi ketten aktori témájú polémiába-

Sádor – És most?... Méltó lettem hirtelen, hogy fölém boruljon a nagy Szuper Károly, óvó-védő szárnya?

Károly – Csípős a nyelved kicsi tót, mint a lemóna leve.

Sándor – Meglehet arra teremtetett, hogy a nevetem égesse kobakokba bele.

Károly – Meglehet. Meg az is meglehet, hogy ürügyomorba varrom a szíved, kiskomám, ha a szebbik eszed ... elő nem veszed. Szóval Hamlet, a szabadság maga... Szép, szép. Magvas idea ... A kolléga meglátása szerint, mit is kéne tehát, Szuper Károlynak másképp csinálnia?

Sándor – Károly. Legmélyebb tisztelettel, úgy vélem: Hamlet maga is színész, ki egyik, majd másik arcát tárja elénk, és – meglehet most savanyú a szőlő, mint ecetes az kanta – de alakításodban, valahogy ... Hamlet mintha egy tömbből lenne kifaragva.

Csend.

Károly – No ezt most fejtsd ki gyorsan, amíg le nem szúrlak.

Sándor – Károly. Tudjuk jól, idehaza milyen szelek fújnak. Hogy mást ne mondjak, mindenhol besúgók gusztíroznak. Úgy ám. Császári spinok fenik fürkészetre termett csápjuk... mi meg épp a Hamletet játsszuk!?!

Károly – Azt mondd, Sanyigyerek-

Sándor – Hát persze! Nézd Károly, én nem kertelek. Főhősünk – más egyebek közt – egy rebellis, császárgyilkos, színészallat! És mint ilyen figura, igazán érvényessé, csak egy klassziszalakításban válhat.

Károly – Egy klassziszalakításában. Egy ilyen figura... Igen... No és Rosenkranz és Guildenstern? Róluk mit ítél az ifjú kolléga?

Sándor – Hát ők először is, két külön személy.

Károly – Úgy is van. Csak épp színészünk nincs elég. Úgyhogy elég volt a diskurzusból, beszéljen a szcéna.

Sándor – Közvetlenül előadást kövessen a próba?

Károly – Legyél bár, Rónai, Pönögei Kis Pál, vagy Borostyán Sanyi, ezt jegyezd meg jól: Ki Szuper Károlyal játszik, az nem lehet pantofli!

Sándor – Ide nekünk az oroszlánt!

Károly – Egész falkát! Ide nekünk!

Sándor – Akkor én itt elfeküszöm haránt.

Károly – Nono. Hol a kotta elszállt, onnan megyünk.

Sándor – Most muszáj megint előhozni?

Károly – Gyerünk, végszó, fussunk reá, Rosenkranz és Guldenstern benn, és nem tudnak mit mondani.

Sándor és Szuper Károly szerepben

Sándor – Mit mondjunk Uram?

Károly – Ej no, akármit. Csak egyenesen. Hívtattak; szemetekből látszik a vallomás, melyet tartózkodástok nem bír elleplezni: én tudom, a jó király s királyné hivatott ide.

Sándor – Mi célból, uram?

Károly hirtelen kivált figurából civilbe

Károly – Hopp, ezt most melyikük mondta?

Sándor kilépi a karakterváltó átfordulást

Sándor – Rosenkranz.

Sándor megismétli az átfordulást a másik irányba

Sándor – Guildenstern.

Károly – Ááá, Species facti! Íme az én kollégám! És most machenírozzunk egy keveset, ezen a két figurán! Mert hol az aktor kubikol, az már a tudatalatti tér, s teszi mindezt addig, míg lélektani ásója-

Együtt – Valós érzelmi vetülethez ér!

Sándor – Nem gondoltam volna, hogy ily összetett az a két szerep.

Károly – Szimultán játszani két rólát, veszélyes terep. No de milyenek is ezek? Lássunk két végletet.

Károly tapsol, Sándor két átfordulás közt, két különböző karaktert jelenít meg

Károly – Ühüm, ühüm ... Ha csak szemem nem csal, a kolléga interpretálásában Rosenkranz amolyan érdeklődő, míg Guildenstern gyanakvó figura.

Sándor – Lényegében igen, csak éppen hogy fordítva.

Károly – Már hogy Rosenkranz a gyanakvó, és Guildenstern-

Sándor – Az érdeklődő. Pontosan.

Károly – Ja, hát ez egész más tényállás. Most hogy így belegondoltam ... Előlről.

Sándor és Károly szerepben

Sándor – Mit mondjunk Uram?

Károly – Ej no, akármit. Csak egyenesen. Hívtattak; szemetekből látszik a vallomás. Melyet tartózkodástok nem bír elleplezni: én tudom, a jó király s királyné hivatott ide.

Sándor – Mi célból uram?

Károly – Azt tőletek kell megtudnom.

Károly felnéz, jó egy méterre Sándortól, kiszúr egy pontot a levegőben, türelmesen megvárja, míg Sándor odasasszézik, h. Guildensternként válaszolhassa meg a kérdést

Károly – Legyetek őszinte, egyenes irántam: hívtattak vagy sem?

IMPRO

Sándor – Mit mondasz te?

Károly – Ahá, rajtatok a fél szemem. Ha szerettek, csak ki velem!

Nagytanácskozás némajátékkal, sutyorgással, Károly végig beleáll a jelenetbe

Sándor – Uram, hívtak.

Károly merőben más Hamletet hoz az előzőhöz képest

Károly – Megmondom én, miért, így az én hozzávetésem elejét veszi a ti vallomástoknak, és titoktartástok a király s királyné iránt egy pehely szálát sem vedli.

Károly teátrális kitett mozdulatokkal, nagy váltásokkal monologizál, egyre inkább belemelegszik, Sándor megpróbál bekapcsolódni, látszólag ketten egyszerre mennek a flow élmény felé

Károly – Én egy idő óta (bár nem tudom miért) elvesztettem minden kedvemet s felhagytam minden szokott gyakorlatimmal. És igazán, oly nehéz hangulatba estem, hogy ez a gyönyörű alkotmány, a föld, nekem csak egy kopár hegyfok; ez a dicső mennyezet, a lég, ez a fölöttem függő kiterjedt erősség, ez arany tüzekkel kirakott felséges boltozat, no lássátok, mindez előttem nem egyéb, mint undok és döglletes párák összeverődése. S mily remekmű az ember!

Gyuri érkezik kezében üveg bor, megáll, nézi a próbát

Károly – Mily nemes az értelme! Mily határtalanok tehetségei! Alakja, mozdulata mily kifejező és bámulatos! Működésre mily hasonló angyalhoz! Belátásra mily hasonló egy istenséghez! A világ ékessége! Az élő állatok mintaképe! És mégis, mi nekem ez a csipetnyi por? ... Bor.

Károly azonnal kivált. Kikapja Gyuri kezéből a palckot, kifelé menet meghúzza, szó nélkül kirongyol a térből, csönd

Gyuri – Mária szíve, hogy ti még ilyenkor nekiálltok reherzálni ...

Sándor – Gyere Gyuri. Menjünk inni.

III. Jelenet.

Becskereký Dénes Zsófiával tárgyal, Mimi kisasszony csatlakozik

Zsófia érkezik, konstatálja, hogy egyes jelmezek még szerteszét, pakolni kezd, Becskereký betoppan

Zsófia – Becskereký Úr.

Becskereký – Zsófia...

Zsófia – Méltóztassék beljebb jönni, nagyságos uram.

Becskereký – Hát... Ha nem volnék alkalmatlan... Némethy úr?

Zsófia – Elvonult már a cibra férfihad.

Becskereký – Mertem volt remélni, hogy a művészúr kicsit tovább marad.

Zsófia – A Gyurika? Az kérem ki van zárva. A többiekkel a társulati ügymenetről referál ... míg a csapház be nem zár.

Becskereký – Interesszális... Már úgy értem, meg ne sértődjön Zsófia Drága-

Zsófia – Igen?

Becskereký – Csak hogy ez a vándor-áktor-lebensztíl ... hogy is mondjam csak, sajtáságos nekem.

Zsófia – Nos, Becskereký úr-

Becskereký – Férfiemberek dolgáért a világért se exkuzálja magát, ha kérhetem. Akkor, talán majd alkalmasabb időben-

Becskereký indulna

Zsófia – Méltóságos uram ... Látogatásának bizonyára nyomós oka van.

Becskereký – Valóban ... De ha kegyed nem bánja, Némethy művész úrral keverednék inkább ez ügyben diszkusszióba.

Zsófia – Azt csak a jóisten tudja, meddig támasztja Gyurika a csárdafalat. Ha uraságod úgy gondolja, a társulati kázus dolgába nyugodtan beavathat.

Csönd

Becskereký – Zsófia. Kegyed egy emancipált hölgy, one zweifel, und noch dazu: remek komika.

Zsófia – Méltóságos uram... Tényleg nagyon megtisztelne, ha felém ilyen ügyben bizalommal lenne.

Csönd, Becskereký fölényesen kuncorászik

Becskereký – Nos... nézze, Zsófia... ami azt illeti-

Mimi kisasszony érkezik, csokorral, jelmezzel

Mimi – Ááá... Monsieur Becskereký.

Becskereký – Hódolat, és grácia a csillagszemű hölgynek. A szívem szakad meg, hogy ezek a kezek bagázsit nyögnek.

Mimi – Ó... igazán, semmi ez... Hogy tetszett a produkció?

Becskereký – Kisasszony, a társulati tagok szememben egytől egyig a Teátrum grandiózói, és legkiváltképp ön. Fogadja hát őszinte admirációm, utánam a virágözön. (Zsófiához) Ám fenntartásaim a fordítást illetően változatlanok. Holmi bugris szalontai notárius táalentuma, nem lehet elég nyomós ok... egy Kazinczyt lecserélni!?!... Hogy röpködjének itt helyette holmi... ööö...

Becskereký ujjával csettintget, nem jut eszébe a fordító neve

Zsófia – Arany János.

Becskereký – Danke. Arany János kéziratok?!? És meg kell mondjam, nem vagyok egyedül, aki ezen állásponton vagyok ...

Tekintetek Mimi és Zsófia felé, csönd, alig észrevehetően Mimi felé biccent, Zsófiára nézve

Becskereký – Kann Sie verstehen worüber wir sprechen?

Zsófia – Nein. Sie kommt aus Frankreich... Nekem a társulat tagjai előtt, semmi titkom nincsen.

Csönd

Becskereký – Ach so... Bravo... Ám legyen. Ne circuláljunk tovább – ahogy mondani szokás – a forró kása körül. A polgármester úr, az ilyen revolucionárius előadásoknak ... nos, nem igazán örül. Sőt heves nem tetszésének adott hangot, hovatovább kijelentette: A Szabó József Színtársulat Kecskeméten nem adhat elő a továbbiakban... Semmilyen színdarabot.

Általános megrökönyödés Zsófia és Mimi részéről

Zsófia – Az nem lehet.

Becskereky – És döntése mögött félek, nem csak ízlés dolga áll-

Zsófia – Játszunk mást! Hagyjuk a Hamletet-

Becskereky – Kerek pereg kijelentette: veszélybe sodorja őt, az ilyen királygyilkos kráváll-

Zsófia – Becskereky Úr, nagyon kérem... Minket mindig szívesen láttak itt, Kecskeméten-

Becskereky – Tudom. És konfesszálom önöknek legőszintébben, bánt engem, hogy a rossz hírt,

tőlem kell hallaniuk, éppen. Engedtessék meg, tán nem mondok nagyot: A Szabó József

Szintársulatnak zsenge korom óta rajongója vagyok. Hírverés dolgában ügyem, úgy gondolom, nem apróztam el. Mondtam magamnak: Ilyen kvalitású művészeknek plakatíroztatni kell. A kikiáltók és rikkancsok egymást harsogták túl a belvárosban, a színdarabot kinek tudtam, szóba hoztam... A főtéren kidoboltattam!

Zsófia – S higgye meg uram, hálánk mindezért üldözni is fogja-

Mimi – Monsieur Becskereky... Volna-e bármi, amit ez ügyben tenni tudna?

Becskereky – Mármint azon felül, amit eddig tettem?

Mimi – Igen.

Csönd

Becskereky – Nos. A polgármester urat ítélete modulálásában, ritkán érne tetten. Keveseket tudok, kik befolyás dolgában szóba jöhetnek... Ám a hölgyek, abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy közülük... történetesen... ismerhetnek egyet.

Mimi – Megtenné? A polgármester úrnál szót emelne értünk?

Becskereky – A társulat reputációja is ezt kívánja. Úgy hiszem, ebben egyetértünk.

Zsófia – Hogyan háláljuk meg, hogy ügyünkben közbenjár?

Becskereky – Ugyan már. Itt ülök önök közt, mint műkedvelő polgár. Meg aztán, mit is tudnának felajánlani egy járásbírónak? Habár, egyre megtanított az élet: A jószerecsse, s a balsors sokfelé fordulhat...

Zsófia – Balsors nincsen, méltóságos uram. Miként jobb se. Csupán Sors van, ki tudja miért...

(Mimihez) Amilyet a teremtő kinek-kinek a kozmás fazekából kimért.

Csönd

Becskereky – Bölcsessége megejtő, Zsófia drága.

Zsófia – Josefnek, megboldogult férjüremnek volt ez szavajárása.

Becskereky – A jó Szabó József... Igen... Nos, a hivatali kötelezettségek... Fájdalom, engem sem várnak meg, úgyhogy ajánlom magamat és kiszdihand a hölgyeknek.

Becskereky végre el, Zsófia elkapja Mimi tekintetét mondana neki valamit, Mimi el a másik irányba

II. SONG

De már nem tudom, mit csináljak

IV. Jelenet.

Kanok Szeszelnek

Az kocsmárosné főbejártánál, általános hangzavar, Sándort, Károlyt és Gyurit a kocsmárosné próbálja több-kevesebb sikerrel eltávolítani, Sándor nem tud magáról, Gyuri támogatja

Kocsmárosné – Gyerünk. Kifelé mindhárman. Az uraknak coki-

Gyuri – No ez ám a violencia aztán-

Károly – Hamisan cirpelnék a hangászok odabent, avval tessék foglalkozni-

Kocsmárosné – Ne mondjam még egyszer, áncváj-

Nagy nehezen sikerül az urakat kitessékelni

Károly – Olyan sűrű a setétség idekint, hogy a gajdos kistótot hozzá lehetne támasztani.

Gyuri – Gyere Sanyikám, bizvást akad arra nézve némi jel, hogy a bentiek jól laktak mára a poézissel.

Sándor öntudatra ébred, megélnékül, visszaroohan

Gyuri – Nyughass már, te istenbarma.

Sándor feltépi a csapszék ajtaját, bekiabál a kocsmába

Sándor – Hányadik már a pohár?

Gyuri – Püff neki.

Sándor – Csak ötödik?

Károly – Ez el fog tartani.

Sándor – Teremt ügyse, becsülettel működik.

Kocsmárosné – Süketek az urak? Elég volt a patália mára.

Kocsmárosné kilöki Sándorunkat az utcára, becsapja az iszoda ajtaját, Sándor a csukott ajtónak folytatja

Sándor – Máskor megfe-felelek kétannynak ... S lábaim most már öttől is inganak.

Sándor összecsuklik, Károly és Gyuri moziznak, nevetgélnek

Károly – Hát én még ilyen bunyikot-

Gyuri – Három deci ha van benne, sokat mondok.

Gyuri kabátja alól üveg pia kerül elő

Károly – Hát ez meg mi a-

Gyuri – Ja ez? Az úgy volt, hogy nem figyelt oda éppen a kocsmárosné lca-

Károly – Gyuribátyának meg, hopszi-hopsza-

Gyuri – Markába csusszant ez a pimasz butélia.

Nevetnek, isznak

Sándor – Ing a lábam, a nyelvem meg elakad. Torkom a Termopülai szorulat.

Sándor feltápaszkodik, a dobogót ostromolja több-kevesebb sikerrel, kollégák figyelik minden mozdulatát

Gyuri – Ni. Felkészik ez mindenhova.
Károly – Nomen Est Omen, Gyurikám.
Gyuri – Milyen igaz ... Nevében a sorsa.
Károly – Nem hiába Borostyán.

Sándor nagy nehezen feltornássa magát

Sándor – Leonidas a bor, mely lecsepege, Gondolatim Sex ... Rex ... Xerxes serege! ... Sehoggy sem tom kifejezni magamat, Azt hiszitek, hogy talán a bor miatt? Ne higgyétek, édes atyám fiai ...

Sándor elhallgat, nem lehet tudni mire föl a hosszú szünet, végül ív papírt vesz elő, és felolvassa a költemény folytatását

Gyuri – Ammá nem jó jel, ha saját poézisek fejből nem jönnek-
Sándor – A bor nekem nem szok- megártani! Nekem a bor, hogy miképp is ártana? Hát hiába voltam volna katona? Zöldhajtókás sárgapitykés közlegény. Egész a közlegénységig fölvivém!
Gyuri – Föl-föl, még följebb! No, avászkodjunk Sanyikám.

Gyuri és Károly próbálják Sándort leszedni az emelvényről, Sándor ön és közveszélyesbe megy át

Sándor – Csak vigyázzatok, engem megmártottak spirituszba-
Gyuri – Már megint kezdi az ebugadta-
Sándor – Eszkamotőr vagyok. Táltos. Thália vándor papja.

Károly, Gyuri egymás közt

Károly – Holnapra majd kialudja.
Gyuri – Ezt ugyan soha.

Éjszakai pillangó közeledik

Gyuri – Azt fixírozd Károlyom, micsoda vénuszi korpusz.
Károly – Vénuszi ... Sztán a Willendorfit vagy a Milóit látod-e benne? Mer én biz egyiket se.

A hölgy ráröppen Sándorunkra

Kurva – Szeretnéd-e, hogy a kedvedre tegyek?
Sándor – Tegyé ... Máhogy ... Hogyne szer-eretném.
Kurva – Te ilyen kis tesze-tosza legény vagy, igazam van kicsikém?
Gyuri – Hát épp most inkább tesz-e, mintsem-

Sándor állapotát túlkompenzálandó felpattan, fessedezik

Sándor – Tosza!
Kurva – Ni csak, ni csak ... Nem zörög a haraszt, hacsak szél nem fújja. Nem is vagy te olyan kisfiúcska.

Hölgy Sándorral évődve el, Gyuri és Károly utánuk néznek, helyet keresnek, ahol pisálhatnak

Gyuri – Na. Ez a kies kis kanca aztán ügybevalóan ráröppent Sándorunkra.

Károly – Cselfes egy csárdacemende. Akartam épp kérdeni, mennyi a taksa errefele.

Gyuri – Könnyűvérű leányka volt, azt mondd?

Károly – Feltenném rá a teljes vagyonod.

Gyuri – Az biz nagy tét ... tedd fel inkább a magadét!

Károly – Megmondom én szép eszemmel, ez nem volt egy bakfis. Az ilyen hétpróbás hingyulát kiszagolom akár náthásan is.

Gyuri – De ha ez igaz, mentsük a Sanyit, míg könnyen megyen.

Károly – Gyurikám ... Édesem ... Nehogy itt nekem erkölcsi földindulásból aggályod legyen.

Gyuri – Nem is az, de vasa se nincs, hogy a fogához verje, nem még hogy a lányra költse.

Károly – Sancikánkra reáborult a baszdüh sűrű fellege, az ő korában, azt kell mondjam, ennek épp itt az ideje-

Sándor magánkívül, pánikszzerűen berobban a térbe, teli torokból üvölt, nadrágja a bokáján, elvágódik

Sándor – Távozz tőlem nősténydémon, te sátánnak ölebe!

Károly – Sancika?

Sándor – Az a lány ... Szentisten ...

Gyuri – Igen?

Sándor – Belenyúlt a nadrágomba.

Általános vigadás

Károly – Még ilyet ... Találomra, éppen oda?

Sándor – Gondoltam elszavalom neki az egyik versem...

Gyuri – Sanyikám, amire te majdnem befizettél, az nem költői verseny.

Sándor – Balsejtelem gyötör, hogy ez a nő egy céda.

Károly – Balsejtelem gyötör? Hát én lemegyek hídba!

Hangulat a tetőponton mindenki viszketegen vihorászik

Sándor – Nem sejtettem, bizisten. A józanész csámporodottan nem segít meg engem ...

Alábbhagy a hangulat, csönd

Sándor – Ámde egyet mondok urak: Ki nem becsüli magát, azt tisztelni nehéz. A kurváknak nincs lelük. Vagy ha van is, hát szép lassan elenyész ...

Károly – Szót rágni, azt könnyű, az igazság meg nem az.

Sándor – Megigézett halálosan, talán mert alkatra a Mimi kisasszonyra hajaz.

Gyuri és Károly jelentőségteljesen összerosolyognak

Gyuri – Némá, oszt pont a Mimike, kivel hasonlatosnak láttad?

Sándor – A Mimike. Ki Csapraverője-

Mind – Szívem Hordójának ...

Sándor – És nekem színültig a hordóm, szinte túlcsordul, ahányszor csak gondolok vele-

Károly – Ha csak fele annyira, mint a nyeles tojás hátsó szándékkal tele-

Sándor – Az ilyen tereferét kikérem magamnak ... vagy az ő nevében . Az a nő egy talány.

Gyuri – Menj vissza a söntésbe, oszt nekem kérjél ki valamit, már ha egyáltalán.

Sándor – Elemészt engem a kisasszony egészen ...

Miközben Sándorunk Mimiről áradozik, a fiúk szépen beúsznak alá énekkel

Gyuri, Károly – Mi-mi-mi-mi-mi-mi-mi , Mi-mi-mi-mi-mi-mi-mi ...

Sándor – Elég legyen ...

Gyuri, Károly - Miii Mozogaaa Zöldleveleees ...

Sándor – Piszkálkodjatok ... Én a Mimikét szeretem, és ha csak a közelébe vagyok, kacagó tavasz az életem.

Gyuri – Szép dolog a szerelem.

Károly – Csak az a ronda baszás. Az olyan, kicsit illetlen.

Sándor – Károly.

Károly – Scusa ... Gyurikám, eme állításod vitatni vagyok bátor.

Csönd, Sándor nagyon viaskodik magában valamivel

Sándor – Károly ... Ha neked, tegyük fel, imponálna a Mimi-

Károly – Ácsi, ez most honnan, vagy mi?

Sándor – Kapacitállak, próbálj a szituációba belehelyezkedni-

Károly – Ne matakodjád mások buksijába, mer az olykor veszedelmesebb, mint a spanyolnátha.

Sándor – Mé nem lehet engem komolyan venni?

Károly – Megállj csak, Sanci. A női lélek hatalmas titok. S eme szíkrétórium roppant csarnokában barangolni... én má fáradt vagyok. Kérdezd inkább Gyuribátyád, mit tud erről mondani.

Gyuri – Rémlik, hogy revelált erről egyszer a Szabó Józsi Bácsi...

Mindenki elpilled, elkedvetlenedik kissé, Gyuri maga elé bámul, Sándor a hasát fogja, Károly a tárcája tartalmát vizslatja, csönd

Gyuri – Ki tudnám enni a cérnát az ingujjból.

Sándor – Én bizisten meg is teszem.

Károly – Ebből egy hétnél tovább nem lakom jól.

Gyuri – Jól kiköltekeztünk ma is, alighanem.

Csönd

Károly – No és neked Sanyigyerek, nincs otthonról pakk?

Sándor összerándul, felül, sértődötten nézi Károlyt

Károly – Vagy tifelétek, nincs ilyen módi?

Sándor minden átmenet nélkül kirongyol a térből

Károly – Bassza meg a csincs az ötöt, nem lehet má trafikóni?... Tán valami rosszat szóltam?

Gyuri – Hát, amennyire én tudom-

Sándor visszacsörtet a semmiből

Sándor – Csínyán ezzel uraim, mert kényes vagyok rá nagyon.

Csend, Sándor nagyon személyesbe megy át, Károly ismét a brifkója tartalmát számlálja, majd Sándor monológja közepén szép lassan kibotorkál

Sándor – Otthon... Nincs már nekem a kollégákon kívül senki más. Édesapám szerint hivatásom, holmi dögre morgó kuruzslás. „No hitvány egy élet az a komédia” Oda ne rohanjak, neki meg a mézárós mesterséget sikerült kitanulnia... Mint a koporsószeg, kemény az öreg, jelleme meg... faék . Megölelném, ropogtatnám, ha valaha még hazamennék.

Csend. Gyuri és Sándor kettesben

Gyuri – Sanyikám ... Ha perorálni volna még hajlandóságod...

Sándor – Csak nem a kedvenc rigmusát, óhajtja méltóságod?

Gyuri – Azt, azt. Amelyikbe a csalfa lányok-

Sándor állapotához képest visszafogottan, szépen szaval a borozóból egy részletet

Gondúzó borocska mellett
Vígan illan életem;
Gondúzó borocska mellett,
Sors, hatalmad nevetem.

Bor tanítja húrjaimra
Csalni nyájas éneket;
Bor tanítja elfeledni,
Csalfa lányok, titeket.

Egykor majd borocska mellől
A halál, ha úzni jó:
Még egy korty - s nevetve dülök
Jégöledbe, temető!

Csend

Gyuri – Sanyikám. Téged a pokolba kötötték, de evilágba költöttek.

Sándor – Tetszett? Szívesen veszek szakmai tanácsokat...

Gyuri – A versfaragáshoz én nem konyítok sokat... De hogy a poémának vége, oszt olyan csend lett utána, hogy hosszú percekig csak a szú percegését hallani a fába...

Sándor – Ugye? Hát ez az Gyuri. Mikor írok, szabad vagyok. Érzem... A deszkákon állva meg nem kapom magam ilyesmin, hiába vagyok résen.

Gyuri – Nem is sejtet Sanyikám, hogy kezedbe mi van.

Sándor – Egymás közt szólva, cifra álmok gyötörnek ezzel kapcsolatban... Hogy egyszer majd valami végleges leszek, rám aggatnak valami örök szerepet. Érted miről perorálok Gyuri?... Nem ám egyet, én az összes rólát a világon, el akarom játszani...

Gyuri – Akartam volt mondani, mikor szóba hoztad édesapád, hogy testvérek vagyunk mi abban is, hogy nincs mögöttünk család. Máhogy mögötted van, csak hátrahagytad ugye... De Gyuribátyád csakugyan árva, eztet tudtad-e? Szabó Józsi Bácsi volt apám helyett apám, s nem mondok nagyot,

ezt ő is így gondolta talán. Tavaly, mikor elment - Isten nyugosztalja - a társulat szétszéledt, megmaradt két tagja. Csepűrágó hadat verbuváltunk, Zsófia és én. Létszám dolgában - láthatod - helyzetünk azóta is szerény. Érkezett Mimike, Károly - az Isten tartsa meg - és legvégül te... És én boldog vagyok, hogy a tüzet egy család ismét körülülte...

Gyuri szentimentálisból, kétségbe esésbe fordul át, és kezdődik a szuicid trip

Gyuri – Mer nekem is csak ez van... Hely, a kutyaúrstenit, ennél jobb már nem is- tényleg nem is lehet- Gyere Sanyikám, megkóstoltatom veled, milyen is az élet. Mert azt csak akkor érzed igazán, ha valami fáj... Okozunk magunknak fájdalmat, nagy fájdalmat, aztán... Aztán mulasszuk el, igen, hogy újra fájjon, mert ennek se eleje-vége, se szélte-hossza, se színe-fonákja, bizisten nincsen... Ilyen ez, ilyen, hogy bele kell halni, hogy tudjad mi volt, hogy megértsed végre... Hogy milyen amikor vége.

Impro. Gyuri megpróbálja levetett sáljával felkötni magát, Sándor megmenti, Gyuri el, Sándor egyedül

V. Jelenet

Rémálom – Öreg Petrovics első érkezése

Öreg Petrovics kvázi neutrális jelmezben be, Sándor táncoltatás, Hentes transzformáció, babérkoszorú megszerzése, megzabálása, megsemmisítése, Sándor kiterítése, és fellógatása, Becskerek transzformáció, tánclépések és ki

VI. Jelenet

Ébredés az albérletben – Főbélő problémák

Albérlet Kecskeméten. Emeletes ágy felső szintjén Károly, alul Gyuri és Sándorunk. Sándor fejfel lefelé lóg az ágyról, magánkívül üvöltözik. Kollégák a legnagyobb zavarban bámulják. Sándor le- esik, felébred. Csönd.

Gyuri – Jól vagy Sanyikám?

Károly – Ez a kölkök még egyszer nem lógerezik itt, és ez olyan biztos, mint miatyánkban az ámen.

Gyuri – Már arra gondoltunk, hívjuk a kirurgust.

Sándor – Mi történt?

Gyuri – Nem sok, éppenséggel.

Károly – Tényleg nem. Épp csak az imént Nagysándorunk még úgy dobálta magát, mint akinek varjúkörömmel paprikázták a tokányát.

Gyuri – Megkérnék minden kollégát, hogy tartózkodjék étkek felemlegetésétől... Ez a te véred, Sanyikám?

Sándor – Egy része igen.

Gyuri – Hát, delejes éjszaka volt a tegnapi, már amennyire emlékszem... Ni, Károlyon is van valami.

Károlyon rúzsfoltt, illetve hölgytársaságra utaló jelek

Károly – Hol? Vagy mi? Ja ez... Biztos összegucsmolt ez a bunyik, mikor a hopparé rájött.

Gyuri – Ez nem vér, inkább olyan... ajakpír-

Sándor – Micsoda?

Gyuri – Károlyunknak alighanem másképp volt kalandos az éjszaka.

Sándor – Na jó, de mégis-

Kopogás kintről, Sándor legkülönbözőbb módon próbál elbújni, hátráltatja a tény h. aznapos, és nincs hova

Főbélő asszonyság – Aktor urak. Nyissák ki!

Gyuri – Már csak ez a matróna hiányzott.

Főbélő asszonyság – Kinyitni!

Gyuri – Egy pillanat, ténsasszony, itt állunk egy szál szellőbe.

Főbélő asszonyság – Láttam én már olyat, aktorurak. Kinyitni, vagy zsandárt hívok.

Gyuri – Na tessék, mámeg a zsandárok. Nyitom már, egy villanatot.

Gyuri ajtót nyit, főbélő asszonyság belép

Főbélő asszonyság – Na végre. Már kezdtem azt hinni, süketek a művészuurak ...

Főbélő asszonyság megáll, Sándort méregeti

Károly – Kezicsókolom.

Sándor még mindig aznapos, de legalábbis furcsa oldott állapotban, Kezet csókol, Csönd

Főbélő asszonyság – Hát urak, lesz itt egy kis probléma... Maguk ketten fizetnek a szobáért... Ketten.

Gyuri – Ahogy mondani méltóztatik-

Főbélő asszonyság – Fizetnének... Hogy pontosak legyünk-

Károly – Rajta vagyunk, legjobb tudásunk szerint-

Főbélő asszonyság – De a numeró dolgában változás állt be, ugye... Furcsa szag van.

Gyuri – Ne is mondja. Egész reggel röfföget a gatyám-

Főbélő asszonyság – Kíméljenek az urak. Ki ez az akasztófavirág?

Károly – Mikor ki... Melyik nevét óhajtja hallani?

Sándor – Kezicsókolom, ajánlom magamat, én volnék tisztelettel a Rónai-Pönögei-Borostyán-Pet ...

Szóval Sándor néven tőr az Úr engemet.

Sándor még egyszer nagyon teátrálisan kezet csókol

Főbélő asszonyság – Ezt kifogtam. Csepűrágó maga is. Vagy van becsületes munkája?

Sándor – Leginkább az van, kérem tisztelettel, ügyeletes böcsületes vagyok.

Főbélő asszonyság – Becsülettel jóllakni nem lehet.

Sándor – Akkor én biz éhen halok.

Főbélő asszonyság – Mondja csak... Nem tót maga véletlenül?

Sándor – Amennyire tudom, nem épp véletlenül.

Főbélő asszonyság – Értem... Lássuk csak, hogyan orvosolhatnánk eme aprócska problémát, mi szerint önök, beprotezsáltak-

Károly – Én nem így fogalmaznék-

Főbélő asszonyság – Ebbe az általam felkínált ázíliumba,

Gyuri – És micsoda ázílium-

Főbérlő asszonyság - Egy jöttment, büdös, mocskos, tótot.

Sándor – Egy tót? Neee... Hol?

Sándor kitett mozdulatokkal keres, kitartóan pásztázza az albérletet

Károly – Nem tót. Csak vót.

Sándor – Hol a tót?

Károly – Tót vót, má nem tót.

Gyuri – Hol tót, hol nem tót...

Sándorunk mindeközben átment négykézláb aváskodásba, játékosan lopakszik a lábak közt

Főbérlő asszonyság – Tót, tirpák, szlovák, mindegy hogy mondom, egyet jelent. Tolvaj népség. A kása nem étel. A medve nem játék. A tót, nem ember.

Károly– Ha maga mondja ténsasszony.

Főbérlő asszonyság – A haza testén éktelenkedő, gennyes, ótvaros fekély. Összegucsmol maga körül mindent ... És ha egy ilyen, engem lakbér dolgában megkurtít, azt nem állhatom.

Sándor furcsa tüneteket kezd produkálni, hangosan köhög, szánalmat keltően agonizál

Gyuri – Ágrólszakadt kis tirpák. Nézze csak meg a végét járja.

Főbérlő asszonyság – Urak. Félre a tréfát... Ha a bérleti summa másfélszeresét, azaz 9 magyar forintot, itt és most, kezembe nem teszik-

Sándor – Ténsasszony, hívjon papot.

Főbérlő asszonyság – Akkor a karkerben végzik, pontosabban ott folytatják a napot.

Sándor közben játékosan beadja a kulcsot, a fiúk tárgyalni kezdenek

Károly – Ténsasszony, beszéljük ezt meg.

Gyuri – Kifizetjük a 9 forintot... részletekben.

Sándor feltámad halottaiból, betámadja a főbérlő asszonyt

Sándor – Azt mondom én is szép eszemmel, ki kell küszöbölni ezt a csorbát.

Főbérlő asszonyság – Nocsak.

Sándor – Mit szólna, ha fizetnék egy verssel?

Károly – Másnak húszért adja.

Gyuri – Úgy deklamál mint Szókratész maga. Tud Shakespeare-t, és sajátot.

Sándor – Shakespeare-t, és sajátot.

Főbérlő asszonyság – Csak vigyázz, te horsztapler, nehogy talpad alatt fütyüljön a szél... 9 magyar forint. Ide, kézbe.

Sándor – Legyen a triplája. Holnap leteszünk ide magának 27 forintot.

Károly – Sancikám, megkérlek szépen, hogy ne te alkudozzál.

Sándor ki, csönd, főbérlő asszonyság Károlyhoz fordul

Főbérlő asszonyság – Maga látszik itt a legértelmesebbnek. Volna még valami. A jégveremből tegnap este eltűnt egy flaska Bokrosi... Gondoltam megkérdem, meddig szándékoznak még a tirpáknak falazni?

Csend

Károly – Mhm ... Ő a tolvaj csak mer tót.

Főbérő asszonyság – Minden tót lop ... A vérükben van.

Károly – Édes drága Ténsasszony. Ennek a csajbókos suhancnak oly erőst szítál a keze, hogy egy butéliát is eltörni tudna csak, nem még meglovasítani...

Főbérő asszonyság – Ostobák maguk nagyon, vagy engem néznek annak... Egy volentír bentlakó... Egy szarmászó bogár. Egy idegen. Egy senki se hívta, mégis jön... Maguk meg a strózsák alatt rejtegetik, egy tisztességes fogadóban. Komolyan mondom, tótágast áll bennem az indulat.

Sándor a semmiből berobban a szobába

Sándor – Jó. Elég. Halottam ám, és most telt be a pohár. Rám fenekedik az asszonyság? Imhol vagyok. Ecce Homo ... A tótozásnak ezzel vége. Elmehet a ténsasszony betyárkörtének az ördög segge szőrére. Feszedezik itt nekünk mint nílusi viziló? Borzolt zsendelyú útszéli hodály ez, nem pedig fogadó. Ne sápadozzon, mer még megsajnálom. ITT A TÓT! ... Úgyhogy gurítson le a gigáján izibe vagy két liter nyugtatót, MERT ÉN BIZISTEN NEM VAGYOK EMBER!!! Hamuvá avatom a szülői házat, jó tót szokás szerint, evvel a két kezemmel. Gyuri. Takard le a tükröt, állítsd meg az órát, mert én otthonában ravatalozom fel ezt a mélymagyar matrónát... De tudja mit? Bassza kánya, könnyörületes leszek még ez egyszer, de csak hogy erre emlékezzék... egyenlő minden ember. És köztük nekem is megvan a helyem. Magának meg kívánom, hogy a föld felszíne gyarló testétől könnyebb, a föld belseje meg nehezebb legyen.

Károly – Vannak ennél szebb versei...

Főbérő asszonyság – Ezt még megkeserüli.

Sándor – Össze ne rondítsam magam.

Főbérő asszonyság – Mindhárman megbánják. Hallották ? Zsandárt hívok. Zsandárt.

Főbérő asszonyság kiviharzik

Sándor – Menjen csak zsandárokért. Zsandározzon ide velük zsandárokodva- Gyuri, kik azok a zsandárok?

Károly – Sanyikám, legyél kicsit türelemmel, mindjárt kiderül.

Csend

Gyuri – Szépen mondtad Sanyikám, egyenlők vagyunk mi mind ... Csak a ténsasszony egy paraszthajszállal egyenlőbb minálunk...

Sándor – Köszönöm.

Csend

Károly – Azt a bort...

Metakommunikatíve, tekintetekből és gesztusokból igen gyorsan kiderül hogy Gyuri nyúlta le a Bokrosi bort, a kollégák némán nyugtázzák egymás közt a dolgot, Sándor készülődik

Károly – Hová lesz a séta?

Sándor – A vármegyeházára, vissza. Hivatalos vagyok Zsófiához versrecenzióra.

Károly – Nincs is annál jobb móka.

Sándor megtorpan, Károlyhoz fordul, tétova mozdulatot tesz a gallérja felé, kérdezne valamit

Sándor – Károly ... Nem fontos, de igazán.

Sándor el

III. SONG

Farkasok dala, ismét a vármegyeháza

VII. Jelenet

Sándor és Mimi később Zsófia és Öreg Petrovics második érkezése

Mimi benn, ruhákat mos, Sándor érkezik, játék a megérkezéssel, ráijeszt Mimi kisasszonyra

Sándor – Kezicsókolom-

Mimi – Sándor, te jó ég-

Sándor – Megbocsásson kisasszony-

Mimi – Hogy képzeli, hogy csak így rám tör?

Sándor – Nyugodjon meg kérem, Mimi drága.

Mimi – Jó, ne haragudjon, bocsánat.

Mimi összeszedi magát, innentől francia színésznőből van jelen, több-kevesebb sikerrel

Mimi – Megijesztett Sándor.

Sándor – Nem láttam még mosni a kisasszonyt-

Mimi – Nem mostam.

Sándor – Nem, persze hogy nem. Ez itt csupán egy teknő, vízzel és ruhákkal, a kisasszony pedig-

Mimi – Igen. Pontosan.

Sándor – Értem.

Mimi – Gondoltam kipróbálok. Odahaza Párizsban mindig mostak rám... Jól csinálom?

Sándor – A kisasszony módfelett tanulékony, és képesleges. Mindegy mihez nyúl, abból rossz nem lehet.

Mimi – Úgy gondolja? Ki tudja, hátha kinéz nekem egy mosónő szerep...

Csönd, Mimi zavarban, keresi, hogyan terelhetné a témát

Mimi – Mi az ott magán? Csak nem vér?

Sándor – Ja ez. Bevertem a képét egy-két nagyszájú vigécnek a belvárosban idefele jövet, akik azt merték állítani, hogy nem Mimi kisasszony a legtöbb talentummal megáldott színésznő egész Kecskeméten.

Mimi - Csakugyan?

Sándor – De legyen egész nyugodt, az életüket azért meghagytam, hogy hírért vigyék a kisasszony-nak.

Mimi – Szóval, csak Kecskeméten?

Zavart csönd, Sándor megint megfélekedzik magáról, majd túlkompenzál

Sándor – Átöltözöm, ugye nem zavarja?

Mimi – Sándor, előttem cihelődik minden előadás után.

Csönd, Sándor vetkőzik, feszedezik Mimi előtt, majd mögötte elbizonytalanodik, nekiáll, h. kimossa az ingét

Mimi – Mit csinál, rossz nézni.

Sándor – Mimi kisasszony. Ha egy férfi mosni akar, akkor mosni is fog.

Mimi – Jaj, Sándor...

Sándor – Szeretem, ahogy kimondja a nevem... Csak a kisasszony hív Sándornak. De biztos csak véletlen, mint... kósza rímek az élő beszédben.

Csönd, együttmosás, tekintetek találkozása olykor

Mimi – Sándor, ez olyan... Hogy mondják a magyarok?... Abszurd.

Sándor – Szép magyar szavunk ez is, szent igaz, de én meg kiváltképp a teknőt kedvelem.

Mimi – A teknőt?

Mindketten nevetnek

Sándor – Úgy ám. És nem ám csak a neve miatt. Hanem ahogy körbetáncolja az élet meg a halál. Gondolja meg. Teknőben ringatnak kisdedet, beletöltik az állatbelsőséget, engem meg ilyenben fűrésztöttek spirituszba-

Mimi – Ezt, mintha korábban már említette volna...

Csönd

Sándor – Jól hallottam, hogy énekelt?

Mimi – Nem.

Sándor – Nem?

Sándor dúdolni kezdi a népdal dallamát, Mimi nem csatlakozik be, Sándort egyre feszíti valami, hirtelen zaklatottan felpattan, kifordul

Sándor – Kisasszony... Valamit meg kell kérdezzek a kisasszonytól, mert... Tudnom kell...

Mimi – Igen?

Sándor vívódik magában, feladja

Sándor – Meséljen nekem Párizsról...

Mimi – Jaj Sándor, ez nem járja, Párizst látni kell...

Sándor – De mégis, nagyon kérem.

Mimi – Kérdezze Károlyt. Ő is járt ott, és magyar szemmel megítélni sokkal jobban tudja.

Sándor – Hogy jön ide Károly?

Mimi – Nézzenek oda, ha nem ismerném jobban kedves Sándor, azt gondolnám féltékeny.

Sándor – De hát a kisasszony úgyszólván, nem is ismer engem.

Mimi – Mert magát kiismerni egyenesen lehetetlen.

Mimi, lefröcsköli Sándort, nevetnek, Sándorunk épp viszonzná, Zsófia érkezik köteg papírral

Zsófia – Sándorka?

Sándor – Zsófia?

Zsófia – Sándorka.

Sándor – Zsófia. Kegyed... Hogyhogy itt?

Zsófia - Hogy? Hát... Hogy?

Sándor – Hát hogyne.

Zsófia – Ugye? Tudja, várok magára egy ideje-

Sándor – Igen. Köszönöm, mármint-

Zsófia – Úgy hiszem, nem ez a megfelelő alkalom.

Sándor – Dehogynem! Hát persze hogy- Zsófia. Hallgatom...

Zsófia – Nos... Sándorka, a vers... Jó.

Sándor – Jó!

Zsófia – Hovatovább egészen kiváló-

Sándor – Igen!

Mimi dúdolni kezdi magában a népdalt

Zsófia – Mármint kiváló is lehetne, ha a az a fránya verstan...

Sándor becsatlakozik a dúdolásba, egész röviden, míg Zsófia tekintetével felnyársalja, és észre nem veszi magát

Sándor – Kérem folytassa.

Zsófia – Megtisztel. Szóval ez a gégém csapja - szomjúság napja ragrím nem túl elegáns-

Sándor – Nem elegáns.

Zsófia – És akkor még finoman fogalmaztam. Noha a rím ugye, némelyest kiterjed a szótőre, és mégis meg kell, hogy mondjam...

Mimi teregetés közben látványosan leejti az egyik ruhát, Sándorunk észreveszi, és azonnal a segítségére siet, szórakozottan beleszagol a ruhába

Zsófia – Sándorka...

Sándor – Igen. Jó illata van- Mármint nem kegyednek- Mármint kegyednek is nyilván ... Szóval mi van azzal a rímmel?

Zsófia – Örülök, hogy velem tart. Ami a lényeg, hogy egy-két helyen változtatásokat javasolnék-

Sándor – Igen. A változás jó. ... Aaa ... változatosság. Változtassunk!

Zsófia – Helyes. Szóval itt van ez a strófa ...

Mimi épp a teknőt és az alatta lévő hokedlit igyekszik szimultán áthelyezni, rájátszik kicsit, hogy nem bírja, Sándor észreveszi, ismét otthagya Zsófiát, hogy segítsen

Sándor – Hagyja csak, egy villanatot, kisasszony... itt jó lesz?

Mimi – Köszönöm Sándor.

Zsófia – Sándorka ... Engedtessék meg, ennek így semmi értelme.

Mimi már felvállaltan, direktben incselkedik Sándorral

Mimi – Ennek semmi értelme.

Sándor – Semmi értelme...

Zsófia – Ez itt, ez, hogy boreső-volna-itt a bökkenő, na ez így egy dilettáns kontárság, Sándorka. Össze van csapva, érti? NA ENNEK ÍGY, SEMMI ÉRTELME!

Sándor – Várjon egy minutát, megmagyarázom... Zsófia drága-

Zsófia hozzávágja a papírköteget Sándorhoz

Zsófia – Nagyot csalódtam magában Sándorka... Remélem ezt tudja.

Zsófia becsapja maga mögött az ajtót

Mimi – Nem megy utána?

Sándor – Nem én... Gyakorolhatnánk együtt a textust.

Mimi – Megbocsásson Sándor, de nem fogok végszavazni önnek. Biztos vagyok benne, hogy ha kicsikét odakoncentrálja figyelmét-

Sándor – Félre ért Mimi drága. Én trenírozom kegyedet, hisz szöveg dolgában tudom milyen lelkiismeretes-

Mimi – És a textus hol marad?

Sándor – Meglehet nem is kell az nekem.

Mimi – Nem, persze. Tegnap is azért maradt el a végszó, mert úgy érzi, a kotta holmi felesleges mankó.

Sándor felpattan, sértődötten az ajtó felé tart, mielőtt kimenne, megtorpan

Sándor – Becsületes vagy?

Csend

Mimi – Ez egy nagyon indiszkrét kérdés Sándor, másfelől pedig nem rémlik, hogy engedélyt adtam volna a-

Sándor – Szép vagy?-

Mimi – Tegeződésre-

Sándor – Mert ha becsületes vagy, és szép is, szóba ne álljon becsületed a szépségeddel.

Mimi – Milyen imponáló is volna, ha a saját szövegét tudná ilyen jól.

Sándor – Mimi drága. Ön itt az imént nem mosott ... Én pedig nem tudom az összes Hamlet monológot.

Mimi – Persze Sándor, az összes-

Sándor – Becsületes vagy?

Mimi – Jaj, Sándor ...

Sándor lassan közeledik és kvázi szerelmet vall, a helyzethez képest ambivalens tartalmú szöveggel

Sándor - Becsületes vagy?

Csend, Mimi belemegy a játékba

Mimi – Uram?

Sándor – Szép vagy?

Mimi – Hogyan, felséges úr?

Sándor – Mert ha becsületes vagy, és szép is, szóba ne álljon becsületed a szépségeddel.

Mimi – Lehet-e a szépség, uram, jobb társaságban, mint a becsülettel?

Sándor – Lehet bizony, mert a szépség ereje hamarabb elváltoztatja a becsületet abból ami, kerítőtővé, mintsem a becsület hatalma a szépséget magához hasonlítóvá tehetné... Én egykor szerettelek.

Sándor váratlanul felpattan, elindul kifelé

Mimi – Valóban fenség, úgy hitette el velem.

Sándor megáll az ajtóban

Sándor – Ne hittél volna nekem, mert hiába oltja be az erény a mi vén törzsünket, megérzik rajtunk a vad íz.

Sándor közelebb lép

Sándor – Én nem szerettelek.

Mimi - Annál inkább csalódtam.

Sándor folyamatosan, közeledik a szöveggel

Sándor – Eredj kolostorba. Minek szaporítnál bűnösöket! Én meglehetősen becsületes vagyok, mégis oly dolgokkal vádolhatnám magamat, hogy jobb lett volna, ha anyám világra sem szül. Igen büszke vagyok, bosszúálló, nagyravágyó, egy intésemre több vétek áll készen, mint amennyi gondolatom van, hogy bele férjen, képzeletem hogy alakítsa, vagy időm hogy elkövessem benne. Ily fickók, mint én, mit is mászkáljanak ég s föld között! Cinkos gazemberek vagyunk mindnyájan: egynek se higgy közülünk. Menj Isten hírével, kolostorba.

Öreg Petrovics érzeka semmiből, Sándor lefagy, Mimi kíváncsian figyel

Öreg Petrovics – Kezicsókolom kisasszony. Megbocsásson, ha alkalmatlan időben ... Sándor.

Sándor nagyon kitéten, rájátszva, hátrahőköl, halálra rémül, mintha kísértetet látna

Sándor - Oh, irgalomnak minden angyali, s ti égi szolgák, most őrizzetek.

Öreg Petrovics – Fiam.

Sándor hitelen váltással bátran előrelép és köszönti az érkezőt, Mimit szórakoztatja a helyzet

Sándor – Légy idvez lény, kárhozott manó!

Öreg Petrovics – Manó?!?

Sándor – Hozd ég fuvalmát, vagy pokol lehet, gonosz legyen bár célod, vagy kegyes, de oly kérdéses alakban jelensz meg, hogy szólnom kell veled. Idézlek, Hamlet, király, atyám, fejedelmi dán: felelj!

Öreg Petrovics – Elég legyen már fiam ... Beszédem van veled-

Sándor - Ne hagyj tudatlanságban szétrepednem. Ó mondd, miért hogy szentelt csontjaid elszaggaták viaszpóláikat?

Öreg Petrovics – Hogy micsoda?

Sándor - Miért hogy a sír, melybe csöndesen láttunk betéve, megnyitá nehéz márvány inyét, hogy így kivessen újra?

Öreg Petrovics - Nem haltam meg. Ne járasd velem a bolondját, fiam.

Mimi kedvet kap az élőszínházhoz, beáll kvázi Horációnak

Mimi – Int, hogy kövessed, mintha közleni akarna fontos valamit veled, csupán magaddal.

Sándor – Itt nem beszél: tehát megyek veled.

Mimi - Im, mily nyájasan lendíti karját félrébb hely felé, de mégse menj.

Sándor - De mit félnék, ugyan? Egy tű fokát nem ér az életem, s a lelkem... Abban ő mi kárt tehet, mely halhatatlan lény, mint ő maga? Lám, egyre int karjával: Én megyek.

Csönd, Sándor látszólag abbahagyta a játszadozást, édesapja elé áll

Öreg Petrovics – Fiam-

Sándor – Édesanyám?

Öreg Petrovics – Édesapád vagyok.

Sándor - Anyám, ha mondom. Apa és anya, férj és nő. Férj és nő egy test. És így: anyám.

Öreg Petrovics – Sándor-

Sándor – Nos hát anyám, mi tetszik?

Öreg Petrovics – Én... Én ezt nem-

Mimi Gertrúd szerepébe lép

Mimi – Hamlet, nagyon megsértetted ATYÁDAT.

Sándor – ANYÁM?... Nagyon megsértetted atyámat.

Öreg Petrovics – Sándor, ez... Ez nekem nagyon rossz-

Sándor – Menj, menj. Kötözködő nyelved gonosz.

Mimi – Mi volt ez Hamlet? Feledtél?

Sándor – Nem. A szent keresztre, nem. Ön a királyné!... Férje öccse nője, de - bár ne volna az, anyám is ön.

Mimi - Ha így van, küldöm, aki bír veled.

Mimi indulna, Sándor elkapja, apja felé fordítja, látszólag erőszakoskodik vele

Sándor - Jer, jer. Ne mocsanj! Tapot se innen, míg tükrömbe nem nézsz, mely megmutatja szíved belsejét.

Mimi - Mit akarsz velem, csak nem akarsz megölni? Segítség.

Öreg Petrovics – Mind megvesztetek? Mi ez az istentelen-

Sándor vált, ismét visszafogott és bűnbánó, de már Laerteshez beszél

Sándor – Uram, bocsánat... Megsértettelek. De, mint lovag, bocsásd meg azt nekem.

Öreg Petrovics – Mért csinálod ezt, fiam?

Sándor – Ím, tudják a jelenvalók, s kellett bizonytalannal hallanod, minő bús elmebaj gyötör.

Öreg Petrovics – Sándor. Nagyon sokat utaztam-

Sándor – Amit tevék, mi durván verte föl természeted, becsületed s botránkozásodat, kimondom itten: örülség vala!

Öreg Petrovics - Nincs mellettem böllérinas. Hallod, amit mondok?... Húzza a hátam a csúz. Nagyon sok a munka. Nem győzöm egyedül.

Sándor – Vagy Hamlet az, ki megbántá Laertest?

Öreg Petrovics - Hazajössz velem.

Sándor – HAMLET SOHA!

Mimi – Sándor, hagyd abba.

Sándor – Mert Hamlet, ha magánkívül ragadva, mikor ő nem ő, bántá Laertest: nem Hamlet tevé azt, Hamlet tagadja.

Mimi – Sándor, elég volt.

Sándor - Hát ki tette más?

Öreg Petrovics – Sándor-

Sándor – Az örülsége! Így levén ezek, Hamlet a bántott félhez tartozik. A kór szegény Hamletnek ellene.

Sándor a monológ végére fizikailag is inzultálja édesapját, rámászik, görcsösen öleli, örülséget mímelve csókolgatja, apja csak nagy erőfeszítések árán tudja lefejtetni magáról, Öreg Petrovics teljes zavarban, Nézik egymást, Csönd

Öreg Petrovics - Jól van. Megértettem. Megmondom anyádnak... Megmondom, hogy... Nem találtam meg a fiunkat... Megmondom neki... Vigyázz magadra.

Öreg Petrovics megsemmisülten ki, Csönd, Sándor teli torokból üvölt az ajtónál

Sándor - Hát ki tette más? AZ ŐRÜLTSÉGE! Így levén ezek, HAMLET A BÁNTOTT FÉLHEZ TARTOZIK, A KÓR SZEGÉNY HAMLETNEK ELLENE!!!

Csőnd

Mimi – Mért csináltad ezt? ... Hallod, amit mondok? Azt kérdeztem, mért csináltad?

Sándor – Kisasszony én-

Mimi – Ne kisasszonyozzál ... Meg tudod magyarázni, mi volt ez? Az ég szerelmére, mégiscsak az édesapád-

Sándor – Károllyal töltötted az éjszakát?

Mimi – Tessék?... Sándor, ezt meg honnan-... Jézusom.

Mimi el, Sándor bekucorodik a dobogó, vagy a függöny mögé

VIII. Jelenet

Zsófia és Gyuri, problémák és meg-nem-oldások – Később Becskerekely és Sándor, Szituacionista lerohanás

Gyuri érkezik, lúdtollal, papírral, leül. Zsófia érkezik, nem veszi észre Gyurit, leül az előtérben, idegességében többször összezsapja kezeit. Gyuri bekapcsolódik egy tapssal, hogy felhívja magára a figyelmet. Zsófia összerenzen

Zsófia – Nahát, Gyurika... Észre sem vettelek.

Gyuri – Nagyon... izgatott- feszült- mármint zaklatott ... nak' tetszik lenni. Tán csak nem történt valami?

Zsófia – Nem fontos.

Gyuri – Engem nyugodtan beavathat abba, ami ennyire nem fontos.

Zsófia – Semmi az egész.

Gyuri – Jaj, hát tudom én hogy semmi, de nagyon megtisztelne, ha elmondaná mi az... Hátha tudok segíteni.

Csend, Zsófia vívódik magában

Zsófia – Sándorka...

Gyuri – Igen?

Zsófia – Megbízhatatlan...

Gyuri – Amennyiben...

Zsófia – Nem adja meg-

Gyuri – A végszavakat! Igen-

Zsófia – Nem!

Gyuri – A tartozását?

Zsófia – Tartozása van?

Gyuri – Ja... Nem mifelénk- Mármint nincs.

Zsófia – A tiszteletet! Azt nem adja meg!

Gyuri – Máhogy Zsófiának? Két kezét össze kéne tennie, hogy kegyed szárnya alá veszi-

Zsófia – Úgy is van. És ehelyett mit csinál?

Gyuri – Mit csinál?

Zsófia – Mos!...

Gyuri – Ez... felháborító!?!

Zsófia – Pontosan.

Gyuri – Ez felháborító! Hisz... ööö... hisz-

Zsófia – Mimikével kettesben ott... suvickolnak, amikor azt ígérte-

Gyuri – Nincs is közös jelmezük-

Zsófia – Gyurika... Mert még ha teszem azt, a textus gyakorolnák... de Rosenkranznak és Guildensternnek nincs közös jelenete Opheliával...

Gyuri – Hát, én sem tudok róla-

Zsófia – Sándorkának ki kell adni az útját!

Gyuri – Nono, nem eszik olyan forrón a kását...

Zsófia – Az emberi segíti őt önzetlenül, hogy jobb poéta meg aktor legyen-

Gyuri – Önzetlenül, igen-

Zsófia – Hisz a vak is látja, hogy egy táalentum, erre tessék, ez a hála...

Csend

Gyuri – Zsófia drága. Ne foglalkozzon annyit azzal a ripőkkel.

Zsófia – NEM FOGLALKOZOM!!!

Gyuri – Nem! Persze, tudom én hogy nem-

Zsófia – Hát olyan sokat akarok?... Nekem a kicsi is elég-

Gyuri – Nem Zsófia, nem... kegyed nagyot érdemel, nagyot!

Zsófia – Nehéz ügy ez...

Gyuri – Nehéz, de még milyen nehéz...

Gyuri megfogja Zsófia kezét, Csönd

Zsófia – Te nagyon jó fiú vagy Gyurika. Tudja Isten, nélküled mihez kezdenék...

Gyuri megöleli Zsófiát aki egy idő után szabadulna, Gyurinak nem akarózik elengedni, Zsófia végül szép lassan kihámozza magát

Zsófia – Mi a baj Gyurika?

Gyuri hebeg-habog, vívódik magában

Zsófia – Gyurika?

Gyuri – Hát, hogy... Bevétel dolgában rosszul állunk nagyon.

Zsófia – Mennyire? Károlyt azért ki tudjuk fizetni ...

Gyuri – Ki, persze.

Zsófia – Helyes. Történjék bármi, a vezető színész kapja meg a járandóságát.

Gyuri – Meg a szekeret is meg kéne már csináltatni, hogy... Menjen szekér.

Zsófia – Azt is megoldjuk Gyurika. Valahogy megoldjuk... Josef nagyon büszke lenne rád, ugye tudod?

Zsófia homlokon csókolja Gyurit és ki, Gyuri egymagában ücsörög

Gyuri – Hogyne... De még milyen büszke lenne rám a Józsi Bácsi ...

Becskereky érkezik, megörül Gyurinak, jön tetszelegni, mint a társulat jótevője

Becskereky – Ááá, Némethy úr.

Gyuri – Becskereky úr?

Becskereky – De jó, hogy itt találom a művészuat.

Gyuri – Miben lehetek a szolgálatára, méltóságos uram?

Becskereky – Jó hírt hozok. Minden rendben van.

Gyuri – Ennek igazán örülök-

Becskereky – Ugyan már, ez a legkevesebb.

Gyuri – Mindig ilyen... Jó híreket vár az ember.

Becskereky – Meghiszem azt. Magamat nem kímélve, még tegnap este felkerestem a polgármester urat, és mit ne mondjak, nem volt rövid diszkusszió. A legfinomabb konyakom bánja.

Gyuri – Csakugyan?

Becskereky – Csekélység, György, csekélység. Hölgyeket itt találom?

Gyuri – Zsófia épp az imént-

Becskereky – Maradjon csak, felkutatam őket, hogy a jó hírt személyesen közöljem. Egyébiránt, a Hamlet egy gyöngyszem. Ám ami a fordítást illeti, fel nem foghatom, mért nem jó önöknek a Kazinczy. Ez a szertelen kézirat miből önök dolgoznak, a sok vérrel a végén ... Komolyan mondom, mint egy takarítatlan mészárszék. De az alkotói szabadság, ugye-

Sándor felbukkan rejtekéből, ahová édesapja távozása után bekucorodott

Sándor – Bocsnat.

Becskereky – Jézusom-

Sándor – Maga mészáros?...

Becskerekely – Megbocsásson-
Sándor – Van taglója?...
Becskerekely – Félek hogy nem-
Sándor – Ő meg itt az ökör? Igen?-Bocsánat Gyuri.
Gyuri – Sanyikám...
Becskerekely – Um erlich zu sein, nem tudom, mire gondol az úr.
Sándor – Az Úr? Nem is lehet azt tudni, kifürkészhetetlenek az útjai...
Becskerekely – Áhááá, láthattam önt tegnap a színdarabban, ugye?

Becskerekely kezet nyújt, Sándor visszarántja kezét, Becskerekely kelletlenül nevet

Becskerekely - Ez afféle tréfa.
Gyuri – Afféle tréfa (*Sándornak suttogva*) Ne csináld-
Becskerekely – Meg kell mondjam, nagyon meg voltam elégedve a tegnapi teátrummal.
Sándor - Igen? Ez remek, ez remek...

Mindenki kedélyesen heherészik

Sándor – Szóval meg volt elégedve uraságod a teátrummal? Csak tudja, mi nem szok inni teát rummal... Mi színházat csinálunk, és magyar nyelv forog a szánkban.
Becskerekely – Engedelmet, én csupán-
Sándor – Nagyon szép a mentéje. Sikk. Így mondják Bécsben? Sikk?
Gyuri – Kicsit hosszúra nyúlt a tegnapi társulati, nem aludtuk ki magunk tisztességgel-
Becskerekely – Ha valami derogálót találtam volna mondani-
Sándor – Derogálót, bloááá, blablalba, bloááá-

Sándor utánozza Becskerekely minden mozdulatát

Gyuri – Dehogyan uraságod, semmi derogálót. És nagyon köszönjük (*Sándornak suttogva*) a jó híreket.
Sándor – Mért csinálja ezt? Nincs is gyűrűje. Látja magát? Maga egy vicc.
Gyuri – Tudja uraságod, ez egyfajta ... színésztreníring-
Sándor – Úgy is van. Anyaggyűjtésben vagyok éppen. Egy kékvérű herceg kurafit játszom a következő darabban, aki, ha szorul a hurok, épp így piszkálja az ormányát.
Becskerekely – György, azt kell mondjam a fiatalember felettébb furcsán viselkedik-

Sándor cigarettacsikké sodort papírgalacsinnal dobja meg Becskerekelyt

Gyuri – Ez véletlen volt semmi kétség.
Becskerekely – Ennek következményei lesznek.
Sándor - Igen? És hol késnek, hol késnek azok a következmények?
Becskerekely – Azt hiszem, én most távozom.
Sándor – Menjél csak, menjél. Szaladjál oszt szopjad ki a labanc seggéből a szart, te mocskos bécsibérnc hazaáruló senkiházi-
Gyuri - SANYI!!!
Becskerekely – Már bocsánat, BOCSÁNAT!!!
Sándor – Megbocsátok, megbocsátok.
Gyuri – Elég legyen már, a kutyaúrstenit!

Gyuri üldözőbe veszi Sanyit, hogy elhallgattassa, Sanyi üldözi Becskerekyt, kergetőzés

Sándor – Csontjaidat eltöröm, ha elkaplak, te szarbödön!
Becskereky – Ne engedje a közelembe, György, fogja le, fogja le!

Gyuri nagy nehezen lefogja Sanyit

Sándor - Keresztbe szarom a nemesi címered, te gebedezett- ganérágó-gecigyerek!!!
Becskereky – ELÉG LEGYEN!!!

Becskereky magán kívül üvölt, mindenki lefagy

Sándor – Ez kurvajó volt ...

Gyuri elengedi Sándort, feladta

Sándor – Lemaradtam. Csináld újra-Vagy tudja mit? ... Kihívom párbajra! Válasszon fegyvernemet-
Becskereky – Ezért meg fogja ütni a bokáját, meg az egész társulat.
Sándor – Úgy is jó, választok én. Elő a kardom.

Sándor a nadrágszójával matat

Becskereky – Megbánja ezt még nagyon.
Sándor – Igen? Mutatok én valami nagyot, azon ne múljon...

Sándor megindul Becskereky felé letolt gatyával, Gyuri magába roskadva gubbaszt, Becskereky menekül

Becskereky – Ez blaszfémia ... Szkandál ... Maguknak végük, hallják? Elkaszálom az egész csepűrágó bandát ...

Becskereky el, Sándor és Gyuri kettesben, Csönd

Sándor – Gyuri ...

Gyuri nekiront Sándorunknak,de megfékezi magát,kiviharzik, Sándor a másik ajtón szintén ki

IX. JELENET

Zsófia és Mimi, verbális cicaharc

Mimi be, nagyon izgatott, Zsófia érkezik a másik irányból

Zsófia – Nahát, Mimike...

Mimi - Zsófia?

Zsófia – Zavarhatom egy kicsit?

Mimi – Ne haragudjon, most nem alkalmas-

Zsófia – Ugyan-ugyan, biztosan rám tud szólni drága idejéből egy keveset a kisasszony... Képzelve, az a helyzet, hogy a franciatudásom kissé megkopott mostanság...

Mimi – Irigylem a problémáit.

Zsófia – Azon gondolkodtam, szókincsemet hogyan is frissíthetném-

Mimi – Olvasson sokat-

Mimi menne, Zsófia útját állja

Az aláhúzott szöveg lentebb franciául hangzik el

Zsófia – Aztán eszembe jutott a drága kolléganő... Meg hogy micsoda fiaskó, hogy eddig mi ketten úgyszólván elszalasztottuk a lehetőséget, hogy franciául társalogjunk, nincs igazam?...

Mimi – Valóban nagyon jó lenne, de most tényleg nem alkalmas.

Zsófia – Kérem, Mimi kisasszony, csak egy kicsikét...

Csend

Mimi – Mire kíváncsi?

Zsófia – Hát mondjuk az új szavakra, kifejezésekre első sorban.

Mimi – Rendben. Van itt egy, amit bemutatkozásakor hasznos lehet önnek... Kurva.

Zsófia - Kurva? Ezt csakugyan nem ismerem. Mit is jelent?

Mimi – Azt, hogy kurva.

Zsófia – Nahát, furcsa ez épp az ön szájából, tudja?

Mimi – Mire céloz?... Nem én akarom megdugatni magam a Sándorral... Elmondja végre, hogy mit akar?

Zsófia – Franciául konverzálni.

Mimi – Nekem ehhez nincs türelmem. Mit akar?

Zsófia – Tudni szeretném, ki játszik a társulatomban-

Mimi – A maga társulata? Ugyan már Zsófia-

Zsófia – Mert sejtettem ám korábban is, de gondoltam nem firtatom, hogy De Cau Mimi nem létezik, s hogy a kisasszony nem francia-

Mimi – És akkor mi van?

Zsófia – A kérdés csak az, ha nem Mimi, akkor kegyed vajon kicsoda?... Egy Zsuzsi, vagy egy Mari

Mimi elindul kifelé, Zsófia tovább sorolja a neveket

Zsófia - Julcsa, Borcsa, Jolán? ... Erzszi?

Mimi önkéntelenül megtorpan, lefagy

Zsófia – Ááá, Erzszi ... Szóval Böske.

Mimi – Bűdös Kurva.

Zsófia – Ejnye Bözsike, szájára vigyázzon!... Semmi baj ezzel egyébiránt, böcsületes magyar parasztnév. Csak egy kissé... Zsenánt...

Mimi – Sok szalonnát ehét az asszonyság. Mer igen sikamlós a szája, s a sok buta szó könnyen kicsusszan rajta... Jó ha tudja, semmit nem ért... Úgy povedáljon velem, hogy a féltve őrzött társulata jövője, most egyedül rajtam áll. Olyan mindegy, hol eszi az ember lánya a tarisznyaport, de én valahogy... megszerettem maguknál... Mondta a Gyuri, hogy a Becskerekely itt járt, és az indulat szinte esztét vette... Úgyhogy engedjen utamra édes drága Zsófia... Amennyiben szeretné, hogy legyen még a jövőben színtársulata.

X. JELENET

Sándor és Mimi nagy számonkérés, lehull a lepel

Csend, Sándor érkezik, zaklatott, felindult, ahogy eddig is

Sándor – Zsófia. Magunkra hagyna minket egy kicsit?

Zsófia – De Cau Mimi kisasszonnyal, a társulat francóz primadonnájával? ... Hát hogyne.

Zsófia ki, Sándor és Mimi kettesben

Mimi – Nézze Sándor, bármiről legyen is szó, nekem most-

Sándor – Bocsánatot szeretnék kérni az édesapám miatt. Nem volt helyén való, ahogy vele viselkedtem a jelenlétedben, és hogy... Belerángattalak.

Mimi – Belerángatni éppenséggel nem kellett, és bocsánatkéréssel nem nekem tartozik.

Sándor – Mért magázol, hisz az imént már-

Mimi – Mit akarsz tőlem?

Sándor – Lefeküdtél Károllyal?

Mimi – Már megint- Ezt nem hiszem el. Mi bajod van neked?

Sándor – Csak mondd el az igazat.

Mimi – Egyáltalán honnan veszed, hogy Károllyal történt bármi is?

Sándor – Károly tegnap, miután szóba hoztam a neved, eltűnt és csak hajnaltájban ért a fogadóba. Reggel rúzsolt volt a nyakán. Arról nem is beszélve, hogy te vagy a primadonna, ő meg a vezető színész. Engem néztek hülyének?

Csend

Mimi – Ezt jól összeraktad a buksidba, mi?... Na, gyere ide. Ül ide mellém, gyere.

Sándor és Mimi egymás mellé kuporodnak

Mimi – Nem feküdtem le a Károllyal, Sándor.

Sándor – Nem?... De tényleg nem?... Kicsit se?

Mimi gesztussal válaszol

Sándor – Drága Mimi. Ha tudnád, hogy... hogy mellkasomról most micsoda roppant szikla... Ha ezt előbb tudom... Ki tudja, talán a Becskerekyt se hívom ki párbajra, még az öregemnek sem megyek neki-

Mimi – Hogy mit csináltál?

Sándor – Hát ahogy mondtam, bánom nagyon, hogy édesapámmal-

Mimi – Te kihívtad párbajra a Becskerekyt?

Sándor – Az volt még a legkevesebb amit csináltam, nem is akard tudni-

Mimi – Jézusom, Sándor-

Mimi magába roskad, Sándor fészedezik

Sándor – De megfutamodott az a senkiházi-

Mimi – Van fogalmad róla, hogy mit csináltál?

Sándor – Mért? Ki az a kékvérű kurafi? Mégis mivel tartozunk neki? ... Én talán tartozom neki valamivel? Van vele ügyem? Na és te, neked van vele-

Csönd

Sándor – Istenem segíts. Micsoda címeres ökör vagyok... A BECSKEREKY?... Mimi szólalj meg, mondjál valamit, mert én most gondolok valamit-

Mimi – Jaj, fogd be- Fogd már be- KUSSOLJ MÁR VÉGRE, AZ ÉG SZERELMÉRE!!!... Te mindig csak dumálsz, dumálsz, DUMÁLSZ, DUMÁLSZ-

Sándor – Te meg mindig hallgatsz, hallgatsz, hallgatsz, vagy hazudsz, hazudsz, HAZUDSZ!

Mimi – Mert nem lehet melletted megszólalni... Mert csak magad körül vagy állandóan, az orrodnál nem látsz tovább... Sanyika. Az élet történik, te meg lemaradsz róla. Ostoba vagy, Istenem, anynyira ostoba... Meg kellett lennie, ez volt a feltétele, hogy tovább játszassunk itt Kecskeméten. De persze te ezzel sem vagy tisztában, és mért is lennél, mert csak a poémák, a Hamlet meg a szabadság hajhászás ... Én színésznő akarok lenni. Neves, elismert, köztiszteletnek örvendő díva. És sokkal többre is hajlandó vagyok, hogy elérjem a célokat. Fel tudod fogni te nagy gyerek, hogy miről beszélek?

Csönd, Sándor odakullog Mimihez

Sándor – Nagyon rosszul vagyok.

Mimi – Tessék, megint csak magaddal vagy.

Sándor – Én ... Én teljesen másnak láttalak.

Mimi – Sajnálom.

Sándor – Mintha ... Épp csak most az imént ... Meghalt volna bennem valami, vagy valaki ...

Mimi – Isten hozott Sanyika, a felnőttek világában.

Sándor – Tudod Mimi, ki nem becsüli magát, azt tisztelni nehéz ... A kurváknak nincs lelkük-

Mimi lekever egy tekintélyes pofont Sándornak

Sándor – Bár meglehet ez így kicsit merész.

Csönd, gubbasztás, Mimi fájdalmasan nevetgél magában, ahogy jönnek az emlékek

Mimi – Aszondja nekem ... „Miért pazarolod a színházra a szépségedet? ”

Sándor – Ezt mondta a Becskerekty?

Mimi – Ezt.

Mindketten nevetnek

Sándor – Kurva anyját-nem?

Mimi – De. Kurva anyját.

Sándor – Ilyen egy beszűkült, alakoskodó, szemforgató, faszari-faszjankót-

Mimi – Jól van Sándor, elég lesz.

Sándor és Mimi magában gubbaszt, Hosszú Csönd

Sándor – Durván öt nevem van. Eddig ... Rónai, a nemzetis statiszta. Pönögei, a költő- erre külön büszke vagyok. Borostyán, a vándorszínész. Petőfi, a magyar. És Petrovics ... A tót. Hiszed vagy sem, valahol mindegyik én vagyok. És amikor választok közülük ... Na az a szabadság maga ... És ez az, amit az a faszkalap Becskerekty, meg édesapám sosem fognak megérteni.

Mimi – Jézusom, Sándor.

Sándor – Én is pont ezt mondtam, amikor először megláttalak... Hát, majdnem. Én azt mondtam, Jézusom... Mimi... Vagy akkor mondtam ezt, amikor megtudtam, hogy francia vagy, már nem is tudom-

Sándor befekszik a dobogó alá, arccal felfelé, Csönd, Mimi mérlegel magában

Mimi – Ha választhatnál, hogy az igazság, legyen az bármilyen ... Vagy vágyálmok, amik szépek talán, de a valósághoz semmi közük-

Sándor – Az igazság.

Mimi – Ezt gyorsan rávágta.

Sándor – Az őszinteségnél nincs nagyobb kaland, mert ritka, mint a fehér holló.

Mimi felfekszik a dobogóra arccal lefelé, Sándor fölé

Mimi – Nem vagyok francia...

Sándor – Micsoda? Hát ezt nem hiszem el... Akkor mi vagy?

Mimi – Hát, úgy tudom félig sváb. De németül még annyit sem tudok, mint franciául.

Mindketten nevetnek

Sándor – Komolyan... Sváb? Hát te még jobb színésznő vagy, mint gondoltam.

Mimi – Te hülye. Biztosíthatlak, hogy a társulatban rajtad kívül mindenki legalábbis sejti, hogy nem vagyok francia.

Sándor – Rendben mi van még? Ki veled.

Mimi – Nem Mimi a nevem.

Sándor – Neneneeee, ezt már nem fogom elbírn... Na jó, hogy hívnak?

Mimi – Hát... Otthon Szentmártonkátán, ha csak tehettem, Elisabeth-nek hívtam magam, de igazából... Erzsébet.

Sándor – Erzsébet.

Mimi – Mezei Erzsébet, igen. De a Böskét nem szeretem. Azzal ki lehet hozni a sodromból.

Sándor - Csakugyan?

Mimi – Ne próbáld ki, ha jót akarsz magadnak.

Nevetnek, felülnek egymás mellé a dobogóra

Sándor – Ezt összehoztuk mi? A sváb, meg a tót megcsinálta.

Mimi – Igen...

Sándor – Olyan régóta szeretnék már így beszélgetni veled ...

Mimi Sándor vállára hajtja a fejét, Csönd

Sándor – Szerinted minek jött vissza?... Úgy értem a tegnapi este után... Most már mindegy is, nem igaz?

Mimi – Nem beszélhetnénk másról?

Sándor – Dehogynem. Mért jó hogy valaki másnak adod ki magad?

Mimi – Vicces, hogy ezt pont te kérde.

Sándor – Jó... Azért nálam ez más.

Mimi – Amennyiben?

Sándor – Én megsokszorozom az életem. Érted... Amikor játszom, az nem csak én vagyok, hanem még valaki más. Aztán ezt a másvalakit szögre akasztom, ha úgy tartja kedvem... Te pedig, mintha Erzsi elől menekülve lennél Mimi. És nem mered többé a szereped szögre akasztani...

Mimi – Azt szeretném, hogy most menj el.

Mimi háttal áll a dobogó mögött. Egy pillanatra feljön a nézőtéri világítás. a Petőfi Sándort játszó színész, P lefagy, BLACKOUT

XI. JELENET

Nagy társulati, a Kiméra társulat válságmegbeszélés

Csend, Kinyílik egy eddig használaton kívüli ajtó, Árpi jelenik meg Becskerekely jelmezben

Árpi – P. Hatásszünetnek ez már kicsit hosszú...

Eszter – Baj van?

Árpi – Baj van? Nincs ilyen szöveg, hogy baj van... P?... Segíts. Mi van? Mit csinálunk?

P – Nem tudom. Elszállt. Kész. Meghalt.

Balázs – Megkeressem a szövegekönyvet?

Árpi – Jó. ... Jó. Nemnemnem. Nem kell. Elszállt. Kész... Meghalt. Okés. ... Gyertek elő takarásból. Mindenki.

Kicsi – Zenészek is?

Árpi – Zenészek is. Persze.

Kinga – Akkor most szünet van?

Árpi – Nem tudom, nem tudom, de mindjárt kiderítjük. Foglaljatok helyet kérlek... Figyeljetek...

Tudom, hogy mindenki fáradt-

Kinga – Nem vagyok fáradt-

Árpi - És el tudom fogadni, ha kicsit indiszponáltak vagyunk – akinek nem inge, ne vegye magára – Elvégre keményen toljuk, és 4 nap van Premierig. És elhíhetitek én sem örülök neki, hogy a kibaszott Petőfi 200 emlékévé bíráló bizottsága ilyen kurva koránra tűzte ki a premier dátumot. Ti is tudjátok, hogy nem kevés pénz múlik ezen ... Attila?

Balázs – Öltözőben volt még az előbb. Szóljak neki?

Árpi – Nem kell. Majd ... Csatlakozik ... Okés. Ha már megálltunk. Balázs. Beszéltünk már róla, h.

Némethy Gyurink legyen kicsit mókázósabb, kerekdedebb, joviálisabb-

Balázs - Kerekded?

Árpi – Ahogy mondtam. Joviális. Tudod, elveszi a konfliktusok élet, életvidám-

Balázs – Legyen még debilebb?

Árpi – Nem. Nem debil. Tudod, vannak árnyalatok. Ja, és ha már itt tartunk, Hangászok. Kibír az Álomjelenet még több effektet. Toljatok még késfenést, disznóvisítást, meg ami jön, egész nyugodtan.

Kicsi – Meg ami jön? Ez az instrukciód?

Dalma – Árpi, figyelj. Az a jelenet így is túl van tolva.

Kicsi – Szerintem is. Nem kell oda több effekt.

Árpi – Értem. Ebben részletekről teljes egyetértés van? ...

Illés – Igen ....

Árpi – Jóóó ... Elgondolkodom rajta. Eszter ... Eszter jó. Meglesz. Okés. Tök rendben van a dolog.

Eszter – Kösz.

Kinga – Árpi kérdezhetek valamit? Van értelme leállítani egy zenés, jelmezes, fényes egybemenést egy Black Out miatt?

Árpi – Ezt hagy döntsem el én.

Balázs – Különben sem ez volt az egyetlen szövegbaki.

P – Jó. Itt álljunk meg kicsit... Bocs mindenkitől, amiért lefagytam, de szerintem nem ezzel van a probléma-

Árpi – Mivel van probléma P?

P – Nem tudom. Figyelj Árpi, én most azt érzem, hogy eljutottam a karakterrel egy pontra, és innen úgy látom, hogy valamit nagyon elbasztunk-

Árpi – Elbasztuk... Mit basztunk el?

P – Valahol út közben elvesztettük a fókuszot, Árpi. Úgy értem, miről szól ez az egész?

Árpi – Jójójó... Okés. Mindent értek... Szeretnék megkérni mindenkit, hogy menjen ki, szívjon el egy cigit, eressze ki a gőzt. Majd szólok. Megértést köszönöm... P, te maradj légy szíves.

P - Mért?

Kinga – Mert Neked szopás van, azért.

P – Kösz, Kinga-

Árpi – Bocs, nem értettem tisztán. Ez mi volt?

Kinga – Fogunk azért próbálni is még ma?

Árpi – Meglátjuk. Majd szólok.

Zenészek, játszó, ki. Csönd. Árpi és P kettesben. Árpi türelmesen megvárja, míg P leveszi a nap-szemüvegét

Árpi – Megtisztelsz. ... Elbasztuk, mi?

P – Figyelj, Árpi-

Árpi – Vagy másképp fogalmazva én basztam el, igen? Szar az előadás, szar a rendezés? Ezt akarod mondani? Vagy mi volt ez, és mért a többiek előtt?

P – Azt csak úgy mondtam.

Árpi – Csak úgy mondtad? Ja jó, akkor semmi baj... Gondold már meg mit beszélsz, mint vezető színészem, mint főszereplőm, baszki. Tudod mit? A nagy őszinteségre való tekintettel hagy mondjak el neked én is valamint, mint rendeződ és mint barátod ... Az összes Sándor-Mimi jelenet, szürke. Lapos. Hazug. Nincs szenvedély köztetek, nincs semmi kémia. Nézd, én értem, hogy nem könnyű amin most keresztülmentek-

P – Hát ez fasza. Eszternek meg a szemébe mondod, hogy minden patent.

Árpi – Nyilván, bazmeg. Ennyi pedagógia szorult belém... Ezt kellett mondanom, nincs éppen ki-egyensúlyozott állapotban, vagy rosszul látom?

Ifj. Nagy-Dániel Attila Junior Prima Primissima díjas vendégművész civilben átszeli a teret. Orra alatt némi gyanús fehér por. Kifelé tart.

Árpi – Ööö ... Bocsánat ... Attila? ! ?

Attila - Hm?

Árpi – Mi a helyzet?

Attila – Ja. Gondoltam, ti most úgyis megbeszéltek, én meg átugranék a szinkronba. Valami lebetegedés. Dobtak egy üzit, be tudok-e ugrani helyettesíteni.

Árpi – Jó, egy pillanat, egy pillanat.

Attila – Szomszéd utca. Amint végzek, zúzok vissza. Figyelted? Ez rímelt! Hiába, ilyen amikor az ember fejében dolgozik az anyag.

Attila ki. Csönd.

P – Tessék. A Junior Prima Primissima Díjas vendégszínészed.

Árpi – Ne kezd, jó? ... Figyelj, P. Nem először csinálunk együtt színházat-

P – Tudom.

Árpi – És ha rajtam múlik nem is utoljára ... Ugye tudod, hogy én bízom benned-

P – Tudom. Ezért vagyok én a főszereplőd. Ezért játszom én ezt a szerepet-

Árpi – P. Nekem nem kell bizonygatnod semmit-

P – Kurvanagy villanás lesz, hallod? Fukusima nem szólt akkorát, mint amelyet én fogok.

Árpi – Hirosima.

P – Az is bazmeg. Hirosima meg Nagaszaki együttvéve.

Árpi – Értem. Ha befejezted-

P - Akkorát fogok a színpadon robbanni, hogy a csernobili atomkatasztrófa hozzám képest kutya fasza.

Árpi – Szeretem, amikor így beszélsz, P.

P – Árpi, ne kezd ezt most légy szíves.

Árpi – Mi a baj?... Ez a felszín, hogy feszült vagy. Mért vagy feszült?

P – Izgulok.

Árpi – Okés. Akkor beszélek helyetted. Szerintem amiatt vagy feszült, ami a múlt hétvégén történt.

Ami a Balanszban elkezdődött, és a Mikában kulminált, ha szabad így fogalmaznom.

P – Árpi. Megbeszéltük, hogy tartjuk a távolságot.

Árpi – Mi van? Zavarba hoztalak?

P – Jó, figyelj rám. Elmondom még egyszer. Ami történt megtörtént. Engedjük el... Sata részegés kíváncsi voltam... Kihasználtalak-

Árpi – Maradjunk annyiban, hogy kihasználtuk egymást. Tudod jól, hogy kollégával én normális esetben-

P – Te csináltad.

Árpi – Te meg élvezted... Most ne vesszünk már el itt a részletekben. Mindketten tudjuk nagyon jól, hogy elég szakmaiatlan volt ami történt, és bocsánatot is kértem már nemegyszer.

P – Árpi... Bökd már ki végre, hogy mi a faszt akarsz tőlem?

Árpi – Azt már megkaptam, nem igaz?

P –Na menj a piczába.

Árpi – Bocs. Ez övön aluli volt. Minden értelemben.

P – Te ezt élvezted?

Árpi – Hidd el, hogy nem... Neked mi a fontosabb? Nekem a színház, és neked? Akkor... Tudjuk ezt kezelni?

P – Nem tudom. Sok a feszítő Esztivel.

Árpi – NE. Nenenene ... Elmondtad neki?... Mondd, hogy nem mondtad el Eszternek, bazmeg.

P – Dehogymondtam el, hülye vagy?

Árpi – És ezt most higgyem is el?... Hazudsz nekem. Mért hazudsz nekem?

P – Na jó, tudod mit? Elmondtam neki. Elmondtam Eszternek mindent...

Árpi – Bazd meg.

P – Te bazd meg. Elmondtam neki, és azt mondta, itt hagyja a társulatot ... És hogy ilyen egy mocskos, gerinctelen, buzeráns rendezővel Ő még nem találkozott. Gyűlöl téged, mint a véres szart. Ezt jó, ha tudod. Ott helyben elkezdett pakolni. És én nem tudtam visszatartani. A kedvenc bugyiját otthagya az ágyamon ... És elviharzott. Annyit se tudtam mondani-

Árpi – Ne szórakozz velem. Játsszol. Kamuzol. Ismerlek.

P – Lehet hogy kamuzok, lehet hogy nem. Ki tudja?

Árpi – P. Ez most komoly. Nem fogod fel-

Eszter be, csönd

Árpi – Hali. Megbeszéltük hány perc pihenő van? Nem emlékszem. Nem mondtam, ugye?... Nem mondtam... Megnézem mi van a többiekkel... Beszélgessetek csak.

Árpi ki, Eszter és P kettesben

P – Azt hiszem némileg megmentettél.

Eszter – Gondolom. Egy jó estétől. Anyukád hívott.

P – Mért téged hív anyám?

Eszter – Biztos ki vagy kapcsolva, meg lehet, hogy nem mondtad neki, hogy már nem úgy vagyunk.

P – Mért, hogy vagyunk?

Eszter – Szeretném, ha elvinnéd a maradék cuccodat.

P – Milyen cuccokat?

Eszter – Maradt egy halom könyv, meg a pólód, amit úgy szeretsz.

P - Melyik?

Eszter – A Fuck You-s.

P – Maradhat. Mindig abban aludtál-

Eszter – Már nem alszom abban.

P – Oké...

Eszter – Figyelj. Ha kifutott az előadás, én megyek. Itt hagyom az egészset.

P – Árpi miatt?

Eszter – Nem mindegy neked?

P – Jó. Akkor tessék. Mért nem mész most rögtön?

Eszter – Vajon mért is nem? Talán mert nem akarom megszívatni a többieket 4 nappal premier előtt.

P – Igen? Csak ezért?

Eszter – Mit akarsz hallani P ...

P - Árpi azt mondta, hogy szarok a jeleneteink.

Eszter – Azok. De miatta. Mert szarul rendez.

P – De te jónak érezted?

Eszter – Szerintem rajtunk nem múlik semmi.

P – Azt mondod?

Eszter – P. Mi ketten soha többé nem fogunk hitelesen naiv szerelmespárt játszani, és ezt Árpinak is be kéne látni...

P – Becsületes vagy?...

Eszter – P... lehet az, hogy a szünet az szünet?

P – Te akartál szünetet, én sose akartam...

Eszter – Most miről beszélünk?

P – Szép vagy?...

Eszter – Visszaugrottunk? Nem itt fagyta le.

P – Eszter. Tudom, hogy hol fagyta le... Én egykor szerettelek.

Eszter – Valóban fenség, úgy hitette el velem.

P – Ha kérném, akkor szexelnél velem, itt a dobogón?

Eszter – Hogyan, felséges úr?

P – Minden létező pozícióban.

Eszter – Szerintem ezt most hagyjuk abba.

P – Én nem szerettelek.

Eszter – P... Elég volt.

P – Akkor vonulj kolostorba...

Eszter – Nincs több szövegem.

Nagy Csönd

Eszter – Becsületes vagy?

P – Tudtommal ez az én szövegem.

Eszter – De most én kérdezem. Becsületesnek tartod magad?

P – Mint Sándor, vagy mint P?...

Eszter – Néha egészen ijesztő vagy, ugye tisztában vagy vele?

P – Figyelj csak, el kell mondanom valamit. Amikor lefagytam... Tudom, nagyon furán hangzik, de-

Árpi vissza a térbe, jönnek vele a többiek

Árpi – Kirobbanó lelkesedéssel jelentem, hogy megtaláltam a többieket. Naaagy meglepetésre a büféig jutottak, és már megy is a fogyasztás, aminek mondhatom, nagyon örülök-

Kinga – Te mondtad, hogy eresszük ki a gőzt.

Balázs – És mi komolyan vesszük az instrukciókat.

Árpi – Nyilván arra gondoltam, hogy szünetben verünk be egy felest, meg pattintsunk egy sört.

Kinga – Ácsi. Nem vertem be semmilyen felest.

Balázs – Mondjuk én igen.

Árpi – Okés. Semmi gond. Figyeljetek... Pausa vége... Jól mondom? Akkor azt szeretném kérni, hogy aktivizáljuk a rejtett tartalékokat, gyűjtsuk be a rakétákat, és csapassuk, ami a csövön kifér.

Kinga – Komolyan folytatni akarod?

Balázs – Felhívnom rá a figyelmed, hogy egy Attilával kevesebben vagyunk.

Árpi – A következő pár jelenetben semmi dolga. Azt ígerte, amint végez, zúz ide vissza. Szóval toljuk... Most mi van?

P – Árpi. Beszélünk kéne.

Árpi – Szerintem meg próbálnunk kéne. Figyeljetek. Őszinte leszek. Semmi kedvem itt lelkizni, meg mélyre ásni, meg elemezgetni, hogy most épp ki mibe van-

Balázs – Soha nem ásol mélyre Árpi. Max. addig jutunk, hogy kinek mit kéne csinálni, ahhoz, hogy úgy menjenek a dolgok, ahogy te akarod.

Árpi – Ezt kifejtenéd?

Balázs – Papírfigurákat játszunk, Árpi. Felskiccelt felületes karaktereket.

Árpi – Most ezzel támadsz be, 4 nappal premier előtt?

Balázs – Nem betámadlak Árpi, jeleztem már, nem egyszer, nem kétszer, hogy gondom van ezzel-

Kinga – Bocs, de tök egyet értek a Balázssal abban-

Árpi – Csakhogy rendezőként nekem meg nem dolgom, hogy egyenként mindenki kívánságát- Bocs Kinga, hallgatlak.

Kinga – Az a problémánk Árpi, hogy nem elég személyes a játék, mert nem építkezel belőlünk. Nagy ívben teszel rá, hogy senkinek nem fekszik a népszínműves játéktílus, a rémrímekbe szedett szöveg.

Dalma – A táncikálás átállásokról meg ne is beszéljünk.

Árpi – Na, álljunk meg egy kicsit Eszter-

Eszter – Itt vagyok Árpi, és meg se szólaltam.

Árpi – Jó bocsánat. Más van a fejemben.

Eszter – Mhm.

Árpi – Figyeljetek, engedjük most el egy kicsit ezt a kollektív primadonnáskodást, erőltessünk magunkra némi alázatot, és melózzunk már végre.

Balázs – Ja, melóm éppenséggel nekem is volna ... Hajlamos vagy elfelejteni Áрпи, hogy a többség a társulatban nem ebből él meg. Nekem ez nem munka. És ha már így van, akkor szeretném jól érezni magam egy próbafolyamatban. Feszülésből van épp elég a munkahelyen is, bazmeg.

Kinga – Az a problémánk Áрпи, hogy tök jó témák vannak felvetve az előadásban, de nem bontjuk ki őket. Ott van a monarchián belüli nemzetiségi feszültség-

Balázs – Az előítéletesség.

Kinga – Ja, meg az apa-fiú kapcsolat-

Balázs – A vándorszínészek állandó nélkülözése, meg a mai függetlenek helyzete-

Kinga - Csak az a gond, hogy felszint kapargatjuk, Áрпи... Mindenbe csak bele-bele kapunk. Ez a faszverős, köldöknézős színház a színházban vezérfonal meg kurvára senkit nem fog érdekelni...

Áрпи – Értem... Fasz... Van még valakinek valami még mondanivalója? P?...

P – Biztonsági játékot játszol Áрпи. Ez a Petőfi emlékéves, bokacsapkodós-népszínműves vonal, totál zsákutca. És ha a szívedre teszed a kezed, te sem ilyet akarnál-

Áрпи – Csakhogy nekem azt is figyelembe kell venni, mire jönnek be az emberek, bazmeg. Ne csinálj úgy, mintha nem tudnád-

P –Erről beszélek Áрпи. Lefekszel az igényeknek. Az elején készíteni akartunk egy előadást a szabadságról ... Rémlik valami? Kutytát nem érdekli, mi van abban a kurva pályázatban. A pénzt megkaptuk, nem? Akkor? Mért nem csinálunk olyan előadást, amelyet csak akarunk. És mért nem kísérletezünk annyit, amennyit nem szégyellünk?

Kinga – Egyet értek.

Balázs – Én is. És lehetőleg érezzük jól magunkat közben-

P – És még valami, Áрпи. Nem akartam felhozni, de két fontos szerepet is te játszol a darabban, amit nem melleleg rendezel... Nincs külső szem, baszod, és akkor te kérsz rajtunk számon rajtunk a profizmust?

Áрпи – Jójojójó... Rendszerben. Most látom csak, hogy igen nagy itt az egyetértés. Mindenki egyet gondol, de még véletlenül sem azt, amit én... Árujátok már el, kedves kollégák, hogy mikor találtátok ki, hogy hátba támadtok?

Balázs – Milyen hátba támadás, Áрпи?

Kinga - Hetek óta próbálunk erről beszélni veled. De most már muszáj kimondani, mert ha most is csak egymás faszát szopkodjuk, akkor nem jutunk sehova...

Áрпи – Ez mi volt, már megint?

Kinga – Ez a véleményem...

Áрпи – Ezt most hagyjuk abba, mert kezd nagyon durva személyeskedésbe átmenni...

Balázs – Most azért rendszeren előjött az paranoiád, akármiről legyen is szó-

Áрпи – Lehet azt, kedves kollégák, hogy a magánéletemet kihagyjuk ebből az egészből?

Eszter – Nem is tudom, Áрпи. Szerinted lehet?...

Balázs – Most mi van?

Áрпи – Rendszerben. Itt, és ezen a ponton mondanék valamit. És én most szakmánál maradnék, ha nem bánjátok... Nem tudom rémlik-e, de 2019-ben, én megrendeztem a néhai Szkénében a Peer Gyntöt, és mindenki lefolyt a saját lábána gyönyörűségtől, világos?

Kinga – Most komolyan egy 4 évvel ez előtti rendezéseddel jössz itt nekünk?-

Áрпи – Befoghatod, Kinga. Az egész kibaszott szakma odáig volt, meg vissza. És nem adtam el magam, hanem maradtam függetlenek között-

P – Hagyd már ezt a függetlenezést Áрпи, még amikor létezett a színtér, akkor se voltunk soha függetlenek semmitől-

Áрпи – Te meg, bazd meg P. Tőled aztán igazán nem vártam, hogy te is a torkomnak ugrasz. Azt hittem barátok vagyunk... Arról nem is beszélve, hogy te is tudod, hogy ez életed szerepe-

P –Áрпи-

Árpi – Tehetsz egy szívességet- Ja és tudjátok mit, kedves kollégák ... A faszom az egészbe. Okés? Ha itt ennyire tudja mindenki... egyenként mindenki, de ilyen kurva nagy egyetértésben, hogy mit kell kezdeni az anyaggal, meg hogyan kell ütős színházat csinálni megalkuvások nélkül, úgy hogy közben ne kopjon fel az állunk se, akkor tudjátok mit? Kapjátok be keresztbe hosszába. Csináljátok meg nélkülem...

P – Ne csináld már, Árpi...

Árpi – P, kussolj egy kicsit légszives... Ezt elbasztátok.

Árpi ki, Csönd

Balázs – Az idő?

Eszter – Alkalmas...

Belső poén, nevetgélés, lassú feloldódás

P – Még üvöltözés közben is rímekben beszélt, figyeltétek?

Eszter – Befoghatod Kinga, odáig volt a szakma meg vissza?-Neeem, nem tűnt fel senkinek.

Balázs – Valahol sajnálom, de ilyenkor már nem lehet komolyan venni.

Kinga – Holnap bejön, jó eséllyel nem emlékszik majd semmire.

Eszter – Nem is az a baj, hanem hogy ugyanígy fog csinálni mindent.

P – Amikor így felcsúszik a hangja...

Balázs – Na akkor már nagy a baj.

Nevetgélés vége, Csönd

P – És akkor most? Haza vagyunk vágva?

Eszter – Őszintén szólva nekem jobb kedvem lett...

P – Kapjuk már elő a Sándor látogatását Vörösmartynál...

Balázs – Most szívatsz.

P – Mért tökre szerettük, nem?

Kinga – Árpi húzta.

P – Még egy érv, hogy pont azt csináljuk... Nehogy már hazamenjünk, csak mer Árpi átment Mr. faszba ... 4 nap van premierig ... Hm? Hangászok, Illés mester? Benne vagytok?

Hangászok – Hát, ha már itt basszuk a rezet – Ja, mért is ne – Sima.

P – Döntött dobogó?

Balázs – Egy állat vagy, ugye tudod?

Átállás, beszélgetés átszerelés

XII. JELENET

Sándorunk látogatása Vörösmartynál és Bajzánál, Átfolyás álomba, Árpi visszatér, Nagy ugatás és P megvilágosodása – átlényegülése Urszinyi Ádámmá

Megdöntött dobogó, rajta mozdulatlan hölgy, Sándor érkezik

Sándor – Kezicsókolom kisasszony. Megbocsásson, ha alkalmatlan időben.

Hölgy – Az idő... Alkalmas.

Sándor – Én kérem tisztelettel a Bajza urat-

Bajza érkezik kintről, kezében rajztábla lappal, ceruzával, nem néz Sándorra, leül, a hölgyet tanulmányozza, majd rajzolja elmélyülten

Bajza – Késlett.

Sándor – Be sem voltam jelentve.

Bajza – Nem jelentkezik be, és még el is késik. Nem leszünk így jóban, Pönögei úr. Foglaljon helyet.

Sándor – Köszönöm, inkább állnék.

Bajza – Ez egy kérdés volt, vajon?

Bajza rajzol, a hölgy közben szőlővel eteti, Sándor több helyre is megpróbál leülni, tér anomáliák a dobogó körül, Bajza mellet, a dobogó szélénél próbálkozik

Bajza – Az ott a Vörösmarty úr helye. Szűkös lesz önnek. Tudja nagy ember a Mihály, de nem minden értelemben.

Sándor tovább keres, akárhányszor rossz helyen próbálkozik, Bajza felszisszen, mintha a képet rontotta volna el, Sándor megtalálja helyét az asztalfőnél, Bajza megmutatja a hölgynek művét, majd átad mindent, és a hölgy kezdi el rajzolni Bajzát, folytatva ugyanazt a képet

Sándor - Szóval? Milyen volt a legutóbbi?

Bajza – Meg kell tudnunk mit szól hozzá a nép. Az istenadta nép.

A hölgy Bajzához hajol, és pajkosan a fülébe suttog, Bajza mosolyog

Bajza – Megütött egy szintet.

Sándor – Milyen szintet?

Bajza – Bekerült a lapba. Kérdés csak az, van-e még?

Sándor – Hát épp most, itt nálam-

Kötegg paksaméta röppen fel az asztal alól, Sándor elkapja, Bajza most először fölneéz

Bajza – Semmi kétség, ön igazi tehetség, és igencsak termékeny.

Hölgy – Termékeny.

Ifj. Nagy Dániel Attila érkezik

Attila – Azt hittem a döntött dobogót kibaszta Árpi...

P – Ide nekünk az oroslánt.

Attila – Egész falkát. Ide nekünk.

Attila ledobja a cuccát, és ahogy van, civilben beáll Vörösmartynak

Vörösmarty – Józsikám. Édesem. Sztán a legújabbat hallottad-e? Mikor vágja le Vörösmarty Bajzát?

Éktelen röhögés, kivéve Sándort, a vihogást Vörösmarty hirtelen elvágja, Bajza és Vörösmarty népi-esbe vált

Vörösmarty – Sztán, a fiatalemberben kit tisztelhetnénk, ha okot adna rá?

Bajza – Misikém, gúvadozzá má kissé élénkebben. Ez itten a töről metszett színmagyar népi költőnk a Pönögei úr, kiről hírlik hogy a bordalokat csak úgy ontja, miközben az italt meg nem bírja.
Vörösmarty - Micsodaaa? Hát csak betoppant uraságod, sztán hol lógerezett eddig?

Mindeközben lányok hátra a dobogó mögé, örvendeznek, ujjonganak – Népi költő címke

Bajza – Hát a Hortobágytól Kékestetőig horizontálisan és vertikálisan túvé tettünk maga után a nagy magyar ugart.

Hölgy1 – De most itt van. Babért neki, babért!

Hölgy2 – Zengjen nekünk dalt, a bús Alföldről és a sebes Dunáról!

Sándor – Na, álljunk meg egy cseppet ... Nem akarok népi lenni. Entellektüell akarok lenni, filozófus és politikus. Konzervális liberatív akarok lenni, dadaista akarok lenni. És tudják mit, szentimentális akarok lenni, kegyetlen és embertelen, valami ember feletti, vagy ember alatti. Masina akarok lenni és deus akarok lenni, Isten és bogár. Sárga cserebogár... Nem akarok lenni. Öljenek meg...

Bajza – Mi legyen, öljük meg?

Hölgy1 – De hogyan?

Vörösmarty – Nem. Szeressük!

Sándor – Meghaltam... Nem. Unalmas. Nem jó... Nem egyet, öt-hat dolgot akarok csinálni egyszerre.

Vörösmarty – De hisz maga akkor egy valóságos Kaméleonszínészmonszter!!!

Taps kezdődik, lelkes közönség ujjong – Nemzet színésze címke

Bajza – Dehogya Monszter, Májszter!

Lány1 – Májsztro!

Lány2 – BRÁVO-BRÁVO!

Lány1 – Próteusz maga!

Bajza – Egy Gregor Samsa!

Vörösmarty – Valóságos David Bowie!

*Taps provokálás, minden tetszik a közönségnek, Sándor leül, bimbi basztatás, taps vezénylés
IMPRO, ami belefér*

Sándor – Ez egy visszataps?

Mind – Ez egy visszataps.

Vastaps nagyon kitartóan

Mind – Éljen a nemzet színésze! Éljen a színészkirály!

Sándor – Nem. Nem. Nem ... Nem értik, nem értik. Nem színész akarok lenni, hanem aktor, aki cselekszik. Én valami nagyot akarok! Monumentálisat ... Nyomot akarok hagyni!

Sándor szöveg közben lekuporodik a dobogó elejére, a többiek köré gyűlnek – Népvézér címke

Lány2 – Akkor mutass nekünk utat, Petőfi!

Lány1 – Vezess minket Kánaán földjére!

Vörösmarty – Légy a lángoszlopunk!

Bajza – Vezess minket a Szabadságba!

Lány2 – Legyél te a népvézér!

Lány1 – Szabadíts fel minket, Petőfi!

Mindenki ráakaszodik Sándorra, és látszólag húzza lefelé, Sándor üvölt, a nép a feje fölé emeli és indulna vele kifelé, Árpi érkezik a főbejárati ajtón át, kezében egy nagydoboz pizza, mindenki lefagy

P – Légy üdvöz lény, kárhozott manó ...

A társulati tagok leteszik P-t, a háttérbe húzódnak, és kíváncsian figyelnek, kvázi civilből

Árpi – P. Semmi kedvem most ehhez... Visszajöttem, mert úgy éreztem, hogy nem volt igazam. És szerettem volna-

P – Hozd ég fuvalmát, vagy pokol lehé, gonosz legyen bár célod, vagy kegyes, de oly kérdéses alakban jelensz meg, hogy szólnom kell veled.

Csönd. Balázs odadobja Árpinak a kabátot, amelyikben Öreg Petrovicsot játszott, Árpi megadja magát a játéknak, felveszi Hamlet apjának szerepét, többiek mozognak, egymás közt sugdolóznak

Árpi – Figyelj Hamlet.

P – Fogok.

Árpi - Az én óráim közel, hogy visszatérjek a gyötrő kénköves lángok közé.

P – Ó, jaj, szegény szellem!

Árpi – Ne szánj, figyelmezz arra komolyan, amit beszélek.

P – Szólj, meghallani köteles vagyok.

Árpi – Én atyádnak szelleme vagyok kárhozva éjjel bolyognom egy korig, s nappal bezárva lenni lángok között, míg földi létem undok bűne mind kiég s letisztul.

P egy mozdulattal elhallgattatja Árpit, lassan közeledik felé a monológgal

P - Áldott az, kinek vérével úgy vegyült ítélete, hogy nem merő síp a sors ujja közt, oly hangot adni, milyent billeget. Férfit nekem, ki szenvedélye rabja nem lett soha! S én szívem közepén, szívem szívében hordom azt, miképp most tégedet.

P megöleli Árpit, kioldás, megbocsátó gesztus, Árpi hirtelen figurát vált

Árpi – Nézzenek oda. Valaki tisztességgel bebiflázta ezt a Hamlet monológot. Egyre ügyesebb leszel, Sándor...

P – Kit tisztelhetek önben?

Árpi – Szerintem nagyon is jól tudod, ki vagyok... Feltéve, hogy komolyan veszed a tanításom.

P – Miféle tanítás?

Árpi – Aktor, és publikum. Csakis együtt spektákulum.

P – Szabó Józsi bácsi?

P és Árpi sétára indulnak a térben – mester és tanítvány toposz

Árpi – Tudod, figyellek már odaátról egy ideje, Sándorom.

P – Figyel engem a Szabó Józsi Bácsi?

Árpi – Színész vagy fiam, hogyan figyelnék.

P – És minden színészt figyel a Szabó Józsi Bácsi?...

Árpi – Mindegyiket, fiam.

P – Azta. Nem fárasztó?...

Árpi – De... Nagyon. Viszont elárulok neked egy titkot. Én odaátról a színészt és a szerepet mindig egyszerre látom, hisz a kettő, egy... És mégsem az...

P – Honnan ismerzik meg a különbség?

Árpi – A színész nem szűnik meg létezni, ha szögre akasztják, csupán visít, hogy szedjék le.

P – Honnan tudom, hogy melyik vagyok, ha még soha nem akasztottak szögre?

Árpi – Mi sem egyszerűbb... Tekints körül, hogy néznek-e.

P – Micsoda?

P lecövekel, nem moccan, maga elé mered, komoly reveláció veszi kezdetét, Árpi magába feletkezve improvizál tovább

Árpi – Ahogy mondom. Ha megérezed magadon a néző a tekintetét, akkor rájössz, hogy csupán szerep vagy. Akkor meglelheted a színészt, aki ebben a pillanatban a szereped játssza... Meglehet nincs is egyéb dolgunk ebben az életben, mint hogy végtelen sok szerep végigjátszva eljutni a színészig... A színész, aki egy magasabb nézőpontból vizsgálva szintén csak azért létezik, mert van aki nézze, és gyönyörködjön benne... És ez, Sándorom ... Ez maga a Spektákulum. Aktor és Publikum. Egymást teremti, szimultán, egyazon pillanatban. Egyik a másik nélkül nem létezik. A kettő, egy... És mégsem az...

P – Ha megérezem magamon a néző tekintetét, akkor szerep vagyok... Meglelem a színészt ... Ha megérezem, hogy szerep vagyok... Meglelem a színészt ... Akkor ő már én vagyok, és bármelyik szerep közül választhatok.

P nagyon lassan a közönség felé fordul, átlényegülve a színpadi világítás szélére sétál, a nézősor elé, megáll a mezsgyén, magában beszél, mantrázza a szöveget, mered maga elé a sötétbe

Árpi – Kiválasztod, szögre akasztod. Mint ahogy szögre akasztottad Pönögeit, Petrovicsot, Petófit ... Pedig azok is mind te voltál valahol, igazam van, Sándorom? Vagy hívjalak inkább egyszerűen P-nek, úgy talán nem zavarodunk meg. Hm? Mit mondasz?

Csend, P nem válaszol, Árpi kiesik, a többiek fészkelődnek, egyre kényelmetlenebb a hallgatás

Árpi – P. Szerintem ebben ennyi volt. Nem tudok több okosságot összehordani, rendben?... Figyelj, kiestem, oké? Ciki, meg minden. Befejezhetjük?... Figyelj, én... visszajövök bocsánatot kérni, veszek nektek egy kibaszott pizzát, belemegyek a játékba, pedig semmi kedvem hozzá, és nem verem ki a balhét, hogy a hátam mögött impróztok egy olyan jelenetre amit korábban kidobtam, és most ... Most mit kéne csinálnom? Hova tart ez az egész?... Bazmeg, ha tudom előre, hogy ekkora trauma neked, bűdös hétszentszentség, hogy nem térdelek eléd a Mikában.

Általános sokk a többiek részéről, Eszter felpattan és elkezd osztani Árpit

Eszter – Bazmeg Árpi. Nem hiszem el, hogy mindent kiokádsz ide mindenki elé. Ez a magánéletem, nem fogod fel, beteg fasz?

Árpi – Befoghatod Eszlike. Tudom nagyon jól, hogy elpofáztatok mindenkinek. Állandóan megy itt a célozgatás, meg a személyeskedés. Hát ezen csámcsog az egész kibaszott Kiméra társulat.

Mindeközben P lassan fokozatosan megtalálja a nézők tekintetét, legnagyobb nyugalomban veszi föl a szemkontaktust minél több emberrel

Eszter – Állj már le a paranoiáddal, és fogd föl a buzeráns agyaddal, hogy ez csak két emberről szól, rólam, és P-ről.

Árpi – Ó, Igen, igazán? Csak kettőtökről szól? P... Szerinted? Mondanál már te is valamit... Szerinted is ketten vagytok ebben a történetben? Ennyi az egész?... Szólalj már meg bazmeg...

P lassan lefordul a közönségről, letisztult, átszellemült állapotban van

P – Árpi. Nem lesz semmi baj... Nyugodj meg.

Árpi – Okééé...

P – Minden rendben.

Csönd, mindenki P-t nézi

P – Menj haza, aludd ki magad...

Árpi – Igen. Azt hiszem az... Jól esne... Holnap?...

P – Holnap.

Árpi mindenkit megtalál tekintettel, egyetértés van-e a folytatást illetően, majd elindul

Árpi – Egyétek meg a pizzát... ilyen avokádós.

Árpi ki, a többiek kisvártatva, sietség nélkül pakolnak, szállingóznak kifelé, P és Eszter kettesben

P – Köszönöm.

Eszter – Mit köszönsz?

P – Hogy ilyen sokáig kibírtad... Elviszem a cuccokat, amint tudom.

P megöleli Esztert

Eszter – Szia.

P – Szia.

Eszter - Holnap?

P – Holnap.

Urszinyi Ádám kifordul a közönség felé, és beszélget velük... Szabadon Nincs Sötét... Mert Világos van... Vége?